

๑๕๗

จอมใจคู่न्द्रา 1

锦衾灿兮

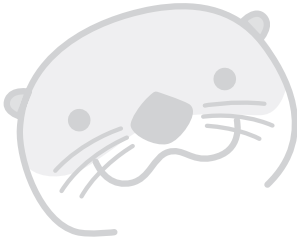
เฟิงไหลเค่อ

蓬萊客

เจียน

Rose Apple

แปล

ก ร อ ่ าน คื อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

เก่งอ่าวกี่ไม่กลัวอะไรอีก เพียงหยิบม้วนเอกสารที่ไม่ได้ขึ้นมาด้วยท่าที่สบายๆ
แล้วพลิกอ่านได้แสงตะเกียง

— เฟิงไหลเค่อ

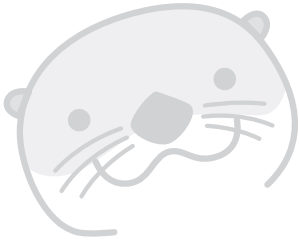

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อโหมสละคราญอย่างอาเสวียนผู้เร้นกายภายใต้หน้ากากอัปลักษณ์ ได้พานพบกับ “คุณชาย” ที่นางไม่ชอบหน้า อาเสวียนไม่หวังว่าจะได้พบกับคุณชายท่านนั้นอีก แต่เมื่อสถานการณ์บังคับ ทำให้คนทั้งคู่ต้องกลับมาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง ความรู้สึกเมื่อแรกพบหน้าก็ยังตอกย้ำภายในจิตใจของอาเสวียน หากคุณชายท่านนั้นกลับคิดไม่เหมือนอาเสวียน

ความรู้สึกอันคลุมเครือระหว่างคนทั้งสองจะชักนำชีวิตของพวกเขาไปในทิศทางใด อาเสวียนจะเลือกเส้นทางในชีวิตได้ดังที่ตนคิดฝันหรือไม่ ขอเชิญทุกท่านร่วมเดินทางไปด้วยกันใน *จอมใจคุณครา*

จ.น

เมื่อสิ้นสุด การเก็บเกี่ยวข้าวสาลีในฤดูสารท งานของชาวนาก็ถือว่าเสร็จสิ้นลงเพียงชั่วคราว ทว่าครอบครัวชาวนาที่อาศัยอยู่ในชนบทของเมืองชื่อเจียในแคว้นจื่อมาหลายชั่วอายุคนกลุ่มนี้กลับยังคงมีอาจหยุดพักได้แม้เพียงครึ่งเค่อ¹ พวกผู้ชายขึ้นเขาไปเก็บพื้นล่ำสัตว์ พวกผู้หญิงอยู่เรือนปั่นปอทอดผ้า แม้แต่พวกเด็กๆ ที่โตหน่อยก็เข้านาเก็บรวงข้าวสาลี เข้าป่าเก็บผลไม้ป่า ต่างยุ่งอยู่กับการเตรียมพร้อมสำหรับการเข้าสู่ฤดูหนาว

แม้จะยุ่งอยู่ตลอดเวลาจนมีอาจหยุดพัก แต่หากห้องอ้อมและปลอดภัยจากไฟสงคราม สำหรับคนธรรมดาทั่วไปก็ถือเป็นคืนวันอันสุขสงบที่หาได้ยากยิ่งแล้ว

ทว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนความสงบสุขนี้กลับถูกทำลายลง

ในคืนที่กว้างใหญ่ที่สุดลูกหูลูกตาทางทิศเหนือ บริเวณที่อยู่ไกลๆ นั้นเหมือนว่าจะเกิดไฟป่าขึ้น ครั้นมองไปยังท้องฟ้าไกลก็เห็นกลุ่มหมอกดำทะมึนปกคลุมทุ่งกว้างรอบด้าน ตามมาด้วยเสียงพยัคฆ์คำรามหมาป่าโหยหวนเสียงรตึกกลั่นกลองรบและทหารโห่ร้องเรียกแถวจัดกระบวนทัพแว่วมาตามสายลม แม้จะดังซัดๆ หายๆ ฟังแล้วเหมือนอยู่ไกล ทว่ายังคงทำให้ผู้คนรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

¹ เค่อ เป็นหน่วยเวลาของจีน เทียบเท่ากับ 15 นาที

หากเข้ามาใกล้ละก็ เสียงโห่ร้องนี้จะดังสะท้อนเลื่อนลั่นแก้วหูเพียงใด
เวลานี้โอรสสวรรค์แห่งราชวงศ์โจวครองแผ่นดินสืบต่อมาเป็นเวลา
หลายร้อยปีแล้ว

เมื่อครั้งที่ราชสำนักยังเรืองอำนาจแผ่นดินยังสงบสุข ทุกปีโอรสสวรรค์
จะบัญชาให้มีการล่าสัตว์ปีละสี่ครั้งตามฤดูกาล ส่วนบรรดาแคว้นหัวเมือง
จัดการล่าสัตว์ได้ปีละสองครั้งในฤดูวสันต์และฤดูสารท แคว้นหัวเมืองที่
แข็งแรงแย่งแคว้นนั้นและแคว้นคู่มักจะใช้รถศึกนับพันคันยกขบวนเข้าป่า
ล่าสัตว์พร้อมด้วยไพร่พลนับหมื่น ยิ่งใหญ่เกรียงไกรเทียบได้กับยามทำศึก
สงครามเลยทีเดียว

อันที่จริงแล้วการล่าสัตว์ในปัจจุบันเป็นทั้งกิจกรรมเพื่อความบันเทิง
สำหรับเหล่าเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูง และยังเป็นพิธีการที่แสดงถึงความ
ห้าวหาญของเจ้าแคว้นด้วย สัตว์ร้ายเปรียบเสมือนข้าศึกศัตรูในจินตนาการ
ต้องทุ่มเทกองกำลังเหมือนกับการสู้รบจริง ฟังเสียงสัญญาณจากกลองทอง
เพื่อบุก ล่าถอย โอบล้อม และกระจายกำลัง ด้วยเหตุนี้ยังถือเป็นการ
ตรวจสอบรีพลของกองทัพ ทั้งการขี่ม้ายิงธนู บังคับรถม้า ความสามารถ
ในการบุกโจมตีในการทำสงคราม

แคว้นจืออยู่ห่างจากลั่วอี้ เมืองหลวงของราชวงศ์โจวไปทางตะวันตก-
เฉียงใต้เล็กน้อย² ถูกเหมารวมเข้ากับชาวเผ่าตงอู่ทางตะวันออก ชาวซีหรง
ทางตะวันตก ชาวตีทางภาคเหนือ และชาวหมานทางใต้ กลายเป็น
“ชนชาติหมาน³ อันป่าเถื่อน” ในสายตาของโอรสสวรรค์แห่งราชวงศ์โจว
และแคว้นหัวเมืองที่สืบเชื้อสายกันมาในจิงหยวนนั้น แม้กระทั่งชาวแคว้นคู่มัก
ก็ถูกมองเป็นชาวหมานไปด้วย นับประสาอะไรกับชาวแคว้นจือทางตะวันตก-
เฉียงใต้เล่า

แคว้นจือตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างแคว้นคู่มู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ
และแคว้นคู่มู่ทางใต้ ในกาลก่อนยังเคยมีวันเวลาที่สงบสุข แต่เมื่อไม่กี่ปีมานี้

² หลี่ เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน 1 หลี่เท่ากับ 500 เมตร

³ หมาน แปลว่าป่าเถื่อน ชาวจีนใช้เป็นคำเรียกชนกลุ่มน้อยในเชิงดูถูก ซึ่งชนกลุ่มน้อย
ส่วนใหญ่มักมีถิ่นฐานอยู่ทางใต้ของที่ราบภาคกลาง

เนื่องจากความขัดแย้งของแคว้นมู่และฉู่ที่ทวีขึ้นความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปีแม้แต่ในฤดูคิมหันต์และเหมันต์ ชาวแคว้นจื่อจะได้ยินเสียงล่ำสัตรี ดังมาจากบริเวณชายแดน บางครั้งดังมาจากทางฝั่งแคว้นมู่ บางครั้งดังมาจาก ฝั่งแคว้นฉู่ พิธีล่ำสัตรีแต่ละครั้งไม่มีครั้งไหนที่จะไม่ยิ่งใหญ่เอิกเกริก

การล่ำสัตรีเช่นนี้จุดประสงค์ย่อมชัดเจน ไม่เพียงเป็นการสร้างความ กอดดันทางการทหารให้ฝ่ายตรงข้าม แต่ยังเป็นสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างฉวยโอกาส สอดส่องสถานการณ์ชายแดนแบบตาต่อตาฟันต่อฟันอีกด้วย

ในฐานะหัวเมืองทางตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งไม่มีความสำคัญแม้แต่ร้อยละห้าของอาณาเขตแห่งแคว้นโจว ทำให้แคว้นจื่อซึ่งภูมิประเทศอยู่ตรงกลาง ระหว่างแคว้นมู่และแคว้นฉู่จะผ่านพ้นวันคืนไปอย่างไรนั้นไม่ต้องมีจินตนาการ ก็ย่อมคาดเดาได้ เจ้าแคว้นไม่กล้าล่วงเกินทั้งสองฝั่ง ฝั่งไหนมีรถศึกของ ท้าพใหญ่มาถึงชายแดนเพื่อล่ำสัตรี เจ้าแคว้นต้องจัดเตรียมของขวัญและ รับประทานอาหารเข้าเยี่ยมคารวะโดยไม่มีข้อยกเว้น

ชื่อเจียตั้งอยู่ที่ชายแดนด้านเหนือของแคว้นจื่อ ป่าเขาบริเวณนี้ เขียวชอุ่มอุดมสมบูรณ์ยิ่ง ผืนป่าซึ่งถัดจากเมืองชื่อเจียไปทางเหนือสิบหลี่นั้น ก็เปรียบเสมือนพรมแดนทางบกของแคว้นมู่

วันนี้มีเสียงความเคลื่อนไหวราวกับมีการสู้รบดุเดือดดังมาจากทาง ทิศเหนือ ต้องเป็นเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงของแคว้นมู่กำลังจัดงานล่ำสัตรี ฤดูสารทหีอกเป็นแน่

แม้ว่าชาวเมืองชื่อเจียจะคุ้นชินต่อเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว แต่เมื่อข่าวว่า ชาวมู่จะมาล่ำสัตรีแพร่ออกไป ต่อให้เป็นนายพราหมณ์ที่กล้าหาญดุตันเพียงใด ก็ยังต้องรีบกลับบ้านในทันที ไม่เข้าป่าล่ำสัตรีอีก ทุกครอบครัวพากันปิด ประตูลงกลอน รอจนผ่านไปหลายวัน ในที่สุดเสียงความเคลื่อนไหวบริเวณ ป่าทางชายแดนทิศเหนือก็เงียบหายไปหมดสิ้น และห่วยหลงกลับมาบอก ชาวบ้านว่าชาวมู่ได้จากไปแล้ว ผู้คนจึงได้วางใจ ทางหนึ่งก่นด่า อีกทางก็ กลับสู่วิถีชีวิตแบบเดิมที่เคยเป็นมา

ในวันที่ชาวมู่มายังชายแดนเพื่อล่ำสัตรีนั้น เดิมทีอาเสวียนจะต้องขึ้นไป บนเขา

การขึ้นชานนั้นนอกจากเพื่อไปเก็บสมุนไพรแล้ว ยังมีอีกเรื่องที่ทำให้นางเป็นกังวล หลังจากเสียเวลาไปหลายวัน ในที่สุดก็ออกเดินทางได้เสียที่ทันที่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้น นางที่สวมชุดเรียบง่ายก็ออกจากหมู่บ้านไป ระหว่างทางที่เดินไปชาวบ้านที่พบเห็นต่างก็มองนางด้วยความเคารพยำเกรง

แต่นางจะมีอายุเพียงสิบหกปี แต่ในสายตากนถ้วนนี้แล้วฐานะของนางไม่ธรรมดาเลย

พ่อบุญธรรมเป็นพ่อมดที่ผู้คนเคารพยำเกรงท่านหนึ่ง นางคือลูกสาวที่พ่อบุญธรรมชุบเลี้ยงจนเติบโตใหญ่

ในอดีตตอนไกลโพ้นสมัยพระเจ้าเหยาและพระเจ้าซุ่น⁴ มีเพียงผู้ที่มีสติปัญญาจึงจะเป็นพ่อมดได้ พวกเขาไม่เพียงช่วยจัดโรคร้าย แต่ยังเชื่อว่าสามารถติดต่อกับเทพเจ้าได้ หยั่งรู้สวรรค์และโลกมนุษย์ รู้เจเนบในเรื่องจิตวิญญาณ

ทุกวันนี้ในวังหลวงของแคว้นโจวมีพ่อมดซึ่งรับผิดชอบหน้าที่ทำนายดวงชะตาโดยเฉพาะ แคว้นหัวเมืองทุกแคว้นแม้จะมีบ้างที่ไม่นับถือพ่อมด แต่ก็ยังคงมีเจ้าแคว้นไม่น้อยที่นับถือ ก่อนทำสงครามต้องเชิญพ่อมดหลวงมาทำนายดวงชะตาว่าดีหรือร้ายและทำพิธีบวงสรวงด้วย

พ่อบุญธรรมชรามากแล้ว ชราเสียจนไม่มีใครบอกได้ว่าอายุเท่าไรกันแน่ เป็นเหตุให้ชาวเมืองชื่อเจียเคาฟและซาบซิ่งในบุญคุณเขาอย่างลึกซึ้ง นอกจากความสามารถหลายอย่างที่เล่าลือต่อกันมาของเขาแล้วนั้น เขายังรักษาโรคให้ผู้คนด้วย

อาเสวียนสืบทอดวิชาจากเขา ถึงแม้อายุเพียงสิบหกปีเท่านั้น แต่ก็เป็นหมอที่เก่งกาจทีเดียว โดยเฉพาะหนึ่งปีมานี้เนื่องด้วยพ่อบุญธรรมชรามากแล้ว จึงเก็บตัวไม่ค่อยออกมาให้ใครพบ ภาระการตรวจรักษาโรคและจ่ายยาล้วนได้อาเสวียนมารับช่วงทำแทน

“อาเสวียน!”

⁴ พระเจ้าเหยาหรือถังเหยา พระเจ้าซุ่นหรือซุนตี้ ทั้งสองพระองค์เป็นสองในห้าจักรพรรดิในยุคสามกษัตริย์ห้าจักรพรรดิ (เทพผู้ปกครองดินแดนแถบภาคเหนือของอาณาจักรจินโบราณ)

เมื่อเดินออกมาจากปากทางหมู่บ้านก็ได้ยินเสียงฝีเท้าไล่ตามมาจากด้านหลังพร้อมกับน้ำเสียงชื่อ ๆ ดังขึ้น

เหว่ยหลงมาแล้ว

ทุกเดือนอาเสวียนจะต้องขึ้นเขาเพื่อเก็บสมุนไพรในป่า จึงคุ้นเคยกับป่าเขาแถบนี้เป็นอย่างดีประหนึ่งสวนหลังบ้านของตนเอง แต่ทุกครั้งเพียงแค่นางแบกตะกร้าเก็บสมุนไพรออกจากหมู่บ้านผ่านประตูบ้านของเหว่ยหลงเหว่ยหลงก็ต้องปรากฏตัวเพื่อส่งนางขึ้นเขา รอจนนางเก็บสมุนไพรเสร็จก็โผล่มาอีกครั้งแล้วกลับไปด้วยกัน เป็นเช่นนี้ไม่เคยขาดเลยสักครั้ง

อาเสวียนจึงชะงักเท้า หันหน้าไปมองเหว่ยหลง “ร่างกายของเมฆบุญธรรมยังไม่ฟื้นตัวดี ท่านอยู่ที่นี้ดูแลนางให้ดี ข้าขึ้นเขาคนเดียวได้”

“ท่านเมฆให้เข้าไปเป็นเพื่อนเจ้า”

เหว่ยหลงไม่พูดอะไรมาก พูดจบก็คว้าตะกร้าใส่เครื่องมือและเสบียงกับน้ำดื่มจากไหล่ออาเสวียนไปสะพายเสียเอง ก้าวยาว ๆ เดินไปข้างหน้าราวกับกลัวว่าจะถูกนางบังคับให้กลับไป

เหว่ยหลงเป็นนายพรานที่กล้าหาญที่สุดในแถบนี้ ทักษะการยิงธนูโดดเด่นและมีความแข็งแกร่งเหนือบุคคลทั่วไป สามปีก่อนตอนเขาเพิ่งอายุสิบเจ็ดปี มีครั้งหนึ่งขึ้นเขาล่าสัตว์ตามลำพัง เนื่องจากเดินขึ้นไปไกลแล้ว ไม่คาดคิดว่าจะพบเสือร้ายโตเต็มวัยลายพาดกลอนชัดเจนเข้าตัวหนึ่งสุดท้ายก็ฆ่าเสือร้ายตายลงด้วยความสามารถของตัวเองเพียงคนเดียวตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครที่ไม่รู้จักชื่อของเขา

อาเสวียนมองด้านหลังของเขาก่อนยิ้มออกมาแล้วเดินขึ้นเขาไปด้วยกัน

นางเดินในป่าเขาแถวนี้บ่อย ๆ ไม่เคยได้ยินว่ามีสัตว์ร้ายออกเล่นพ่นมาก่อน แต่เมื่อเข้าป่าไปแล้ว ไม่แน่ว่าอาจมีเรื่องที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นมีเหว่ยหลงไปด้วยก็ดีเหมือนกัน

ยังไม่ต้องพูดถึงว่านางคุ้นเคยกับการที่มีเขาร่วมเดินทางไปด้วยกันเสียแล้ว

เหว่ยหลงซึ่งแรกเริ่มก้าวเดินอย่างรวดเร็วจนอาเสวียนถูกทิ้งไว้เบื้องหลังเสียห่าง เมื่อออกจากหมู่บ้านและคนทั้งสองเดินไปตามทางเดินในป่าที่เกิดขึ้นจากฝีมือคนตัดไม้และนายพรานเหยียบย่ำกันมาหลายชั่วคน ฝีเท้าของเขา

จึงค่อยๆ ซ้ำลงจนกระทั่งระยะห่างระหว่างคนทั้งสองเหลือเพียงสี่ห้าก้าว

เหว่ยหลงเป็นคนเงียบๆ ปกติแล้วอาเสวียนก็ไม่ค่อยพูดจา ทั้งสองคนก็เป็นเช่นนั้น คนหนึ่งอยู่หน้าคนหนึ่งอยู่หลังเดินตามกันไป ก้าวเดินไปข้างหน้าตลอดทางโดยปราศจากคำพูด

ทว่าทุกครั้งทีระยะห่างระหว่างทั้งสองคนค่อยๆ ห่างไกลออกไป เหว่ยหลงก็จะชะลอฝีเท้าลงเพื่อรอให้นางเดินเข้ามาใกล้

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลอยขึ้นสูง เดินบนทางขรุขระมาหลายสิบหลี่ อาเสวียนรู้สึกร้อนอยู่บ้าง ปลายจมูกมีเหงื่อซึมออกมาบ้าง

นางยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อ

“เจ้ากระหายน้ำหรือไม่”

ราวกับว่าเหว่ยหลงมีตาข้างหลัง ชายหนุ่มซังกัฬีแก้้หันที่ หันหน้ากลับมาถามนาง ทั้งยังไปหยิบกาน้ำออกมาจากในตะกร้า

“ไม่กระหาย” อาเสวียนโบกไม้โบกมือพลางยิ้ม

เหว่ยหลงหยุดยืนอยู่ที่เดิมเงียบๆ จ้องมองนาง จนกระทั่งอาเสวียนเดินตามมาทัน ทั้งสองคนจึงเดินเคียงกันไป

ยังไม่ทันเข้าสู่ผืนป่าโบราณที่มีต้นไม้ทึบ แสงตะวันอันงดงามของฤดูสารทที่ส่องลอดมาตามกิ่งก้านที่ใบไม้ร่วงจนแทบไม่เหลืออาบไล่ลงบนใบหน้าอาเสวียน แสงและเงาเลื่อมพรายระยิบ ส่องสะท้อนให้ดวงตาดำลึกลับราวกับเปลี่ยนแปลงสลับสักรัศมีไฮดรอนยิ่งยั่งขึ้นไปอีก

อาเสวียนเห็นเหว่ยหลงหันกลับมามองตนเองหลายครา ทำท่าเหมือนจะกล่าวอะไร แต่ก็ยังเอาไว้ จึงถามขึ้นว่า “เป็นอะไรไปหรือ”

เหว่ยหลงอิดออดอยู่นิดหนึ่งก่อนตอบเสียงเบา “โรคของเจ้ารักษาไม่ได้จริงหรือ”

อาเสวียนสบสายตาที่เป็นกังวลของเขา ตะลึงไปนิดหนึ่งแล้วจึงยกมือขึ้นลูบหน้าตนเอง “เหตุใดจู่ๆ จึงถามเรื่องนี้ขึ้นมา”

เหว่ยหลงจึงตระหนักได้ว่าตนเองไม่ควรถามเช่นนั้น แล้วรีบอธิบายว่า “เจ้าอย่าเข้าใจผิด ข้าไม่ได้ว่าเจ้าอัปสัณห์ เจ้างดงามมาก งดงามมากจริงๆ! ข้าไม่ได้โกหกเจ้านะ!”

เหว่ยหลงแสดงสีหน้าว่าเขากำลังรู้สึกผิด เขาหยุดเดินเพื่อพยายาม

อธิบายอย่างสุดกำลัง ครั้นเห็นอาเสวียนมองมาที่ตนเองพร้อมกับรอยยิ้มบนใบหน้าจึงยิ่งตื่นเต้นขึ้นไปอีก

“ข้าไม่ได้โกหกเจ้าจริง ๆ! แต่ก่อนเจ้าดงาม ตอนนี้ก็ยังคงดงาม! เมฆที่มีแสงเรืองรองบนฟ้ายังเทียบเจ้าไม่ได้! ที่เมื่อกี้ข้าถามอย่างนั้นเป็นเพราะอยากรู้แค่นั้นเอง ว่าถ้าเจ้าอยากรักษาจะต้องใช้ยาอะไร แม้ว่าจะหายากเพียงใด ขอเพียงเจ้าบอกข้ามา ข้าจะเก็บมาให้เจ้า...

“ข้าเพียงกลัวว่าเจ้าจะเป็นทุกข์”

ใบหน้าของเขากลายเป็นสีแดง สุดท้ายก็เพียงขยับปากพะงาบ พุดอะไรไม่ออกอีกเลย

ใช่แล้ว หยกงามในวัยเพียงสิบหกปี ยังมีหญิงสาวคนใดที่ไม่รักและทะนุถนอมใบหน้าตนเองเล่า

ไม่ต้องพูดถึงว่านางเคยเป็นคนทั้งดงามมากมาก่อน

อาเสวียนยิ้มและลูบไล้ชั้นผิวหนังขรุขระที่ปกคลุมใบหน้าตนอีกครั้ง “ขอบใจท่าน ข้ารู้ว่าท่านมีเจตนาดี หากวันไหนข้าต้องการ ข้าจะบอกท่าน”

เหวี่ยงหลระบายลมหายใจอย่างโล่งอก พักหน้า หน้ายังคงขับสีแดงจางๆ ไม่กล้ามองหน้าอาเสวียนอีก

“ข้างหน้าอีกไม่กี่ไกลก็จะเข้าเขตป่าโบราณแล้ว เจ้าอยู่ใกล้ข้าเอาไว้ระวังงูในพงหญ้าด้วย”

ถึงแม้ทางสายนี้ทั้งสองคนเดินด้วยกันมาไม่รู้กี่ครั้งก็เห็นแล้ว แต่เขาก็ยังกล่าวเตือนนางเช่นเคย พุดจบก็หันกายแล้วเดินไปข้างหน้า

ครั้งหนึ่งอาเสวียนเคยมีผิวพรรณผุดผ่องราวหยกเนื้อดี คิ้วเรียวดั่งวงเดือน ดวงตาเป็นประกายดุจดวงดารา ผมดำดุน้ำหมึก รูปโฉมงามสะคราญโดยกำเนิด คนแปลกหน้าเห็นนางครั้งแรกไม่มีใครที่ไม่ตะลึงงัน แม้ว่าตัวนางจะเดินไปไกลแล้วก็ยังมองตามหลังนางไปอย่างอาลัยอาวรณ์ไม่อาจละสายตา

นางชื่อเสวียนที่แปลว่าด้ามมีดก็เพราะเมื่อครั้งยังเยาว์พ่อบุญธรรมเห็นว่านางเกิดมามีเส้นผมดำขลับเงาสวย จึงตั้งชื่อนี้ให้

แต่ว่าเมื่อสองปีก่อนตอนที่นางอายุได้สิบสี่ปีก็เกิดเรื่องขึ้น

ยามแคว้นจื้อต้องส่งเครื่องบรรณาการให้जू່อ่องผู้มากัดฉินหาตามธรรมเนียมปฏิบัตินั้น มีคำสั่งให้ส่งมอบหญิงงามสิบนางไปด้วย

เจ้าแคว้นจื้อไม่กล้าปฏิเสธ จึงส่งสาวงามไปให้ตามจำนวน แต่जू່อ่องกลับไม่พอใจกับหญิงงามเหล่านั้นและกล่าวว่าเคยได้ยินมาแต่ไหนแต่ไรว่าแคว้นจื้อมีหญิงงามมากมาย ต้องการเพียงสิบคนเท่านั้น แต่กลับส่งหญิงสาวมาให้แบบขอไปทีเพียงให้ครบจำนวนเท่านั้น

แคว้นเล็กซึ่งราชว่อร์อ่อนแอไร้ทางสู้ นั่นนับแต่โบราณนานมาก็คุ้นเคยกับการถูกบีบบังคับจากแคว้นใหญ่เรื่องอำนาจให้ต้องกระเสือกกระสนเพื่อมีชีวิตรอดไปวันๆ ในสถานะแคว้นหัวเมืองเจ้าแคว้นจื้อจึงไม่อาจเสี่ยงจำใจต้องบัญชาให้คัดเลือกสาวงามในแคว้นอีกครั้ง

พอดีกับที่อาเสวียนเติบโตขึ้น ความงามของแม่นางเสวียนแห่งซือเจียเป็นที่เลื่องลือไปไกล ท่านอ่องต้องการตัวแม่นางเสวียน แต่ก็กริ่งเกรงซือเจียพอบุญกรรมของนาง

ว่าไปแล้วก็ช่างบังเอิญ ในเวลานั้นजू່อ่อง อาเสวียนก็ล้มป่วย เพียงชั่วข้ามคืนผิวพรรณบนใบหน้าที่ขาวเนียนดั่งหยกก็เปลี่ยนเป็นเหลืองซีดและหยาบกระด้างอย่างคาดไม่ถึง เหมือนกับหุ้มด้วยชั้นผิวสีดำคล้ำ แม้ไม่ถึงขั้นอัปลักษณ์ แต่ความงามที่มีอยู่เดิมก็มลายสิ้น

เดิมที่जू່อ่องไม่เชื่อ แต่หลังจากตรวจสอบด้วยตาตนเองแล้วก็จากไปในที่สุด

เวลาสองปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว อาเสวียนยังคงมีใบหน้าแบบนั้นหลังจากที่หายป่วย ไม่อาจฟื้นคืนรูปโฉมที่งดงามดังเดิมได้อีก

ชาวบ้านต่างก็รู้สึกเสียใจกับอาเสวียน แต่ทุกวันนางก็ยังออกตรวจรักษาจ่ายยาให้ผู้ป่วยเหมือนแต่ก่อน นานๆ ครั้งยังทำนายดวงชะตาให้ผู้คนแทนพอบุญกรรมอีกด้วย ไม่สนใจรูปโฉมของตนเองแม้แต่น้อย

นางไว้บิดามารดา ความเป็นมาค่อนข้างแปลกประหลาด

สิบหกปีก่อน นางอยู่ในหอผ้า ไม่ทราบว่ามีใครและด้วยเหตุผลใดวางไว้ในร่องของขอนไม้ที่ลอยตามแม่น้ำจื่อลงมาจากทางใต้ หมุนคว้างไปมา สุดท้ายย่ำเข้ามาหาหยุดลงที่กลางพงอ้อในเขตทุ่งกว้างของเมืองซือเจีย

มารดาของเหว่ยหลงนามเหว่ยหมัวเป็นผู้พบนางเข้าแล้วอุ้มนางที่

ลมหายใจรวยรินกลับมาเพื่อให้พ่อบุญธรรมช่วยรักษา

พ่อบุญธรรมช่วยชีวิตทารกหญิงที่ใกล้จะตายไว้ได้ จากนั้นไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด หลังจากที่เขาสองนางเซมิ่งอยู่นานก็ตัดสินใจเก็บนางไว้ข้างกายอย่างเหนือความคาดหมายและซุบเลี้ยงนางมาจนเติบโตใหญ่

อาเสวียนและห่วยหลงเข้ามาในป่าที่หนาทึบแล้ว

แสงอาทิตย์สว่างเหนือศีรษะค่อย ๆ สลัวลง

ถึงแม้จะเป็นปลายฤดูสารทแล้ว แต่พวงหรีดในป่าโบราณก็ยังคงอุดมสมบูรณ์ เสียงฝีเท้าของคนทั้งสองเป็นเหตุให้เพียงพอนหรือไม่ก็กระต่ายป่าตัวสองตัวตื่นตกใจเป็นระยะ ๆ เห็นพวกมันได้เพียงเงาตะคุ่ม ๆ พวกมันก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็วประหนึ่งธนูที่พุ่งออกจากแสง ยังไม่ทันเห็นตัวชัดเจน ชั่วพริบตาก็หายไประหว่างไร่ร่องรอย

วันนี้ที่อาเสวียนมาที่นี่ ไม่ได้มารับร้อนเก็บสมุนไพรแม้แต่ต้นน้อย

แต่ในใจนางกลับเป็นห่วงเจ้ากวางตัวหนึ่งมาตลอด

กวางตัวนั้นเมื่อสามปีก่อนตอนนางเข้าป่าเก็บสมุนไพรพบมันเข้าโดยบังเอิญ

มันเป็นลูกกวางน้อยเพศเมียที่ยังไม่โตเต็มวัย สีขาวเหมือนหิมะตลอดตัว ไม่มีขนสีอื่นปลอมปนแม้แต่เส้นเดียว

ในบรรดาสัญลักษณ์ประจำแคว้นที่ชาวซือเจียนบูชา กวางเป็นสัตว์เทพที่กราบไหว้บูชาแล้วเป็นสิริมงคล ยามพวกเขาล่าสัตว์จะไม่เคยทำร้ายกวางยิ่งเป็นกวางขาวแล้วกล่าวกันว่ายิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีคนพบเห็นด้วยตาตนเองมาก่อน

ในตอนนั้นท้องของเจ้ากวางขาวตัวน้อยเป็นแผลยาว ดูเหมือนจะถูกกรงเล็บหรือเขาค้อนแหลมคมทำร้ายจากการต่อสู้ เลือดและอวัยวะภายในไหลออกมานองเต็มพื้น

ตอนที่อาเสวียนมาพบเข้า มันนอนอยู่บนพื้นเกือบจะหมดลมหายใจแล้ว

เขาทั้งสองมองมันกระตุกเกร็ง สัมผัสตาโตที่ดูเหมือนชุ่มไปด้วยหยาดน้ำตาขึ้น ใช้สายตาสีน้ำตาลหวั่นไหวและไร้เรี่ยวแรงมองมายังนาง

อาเสวียนพุ่มเทกำลังทั้งหมดเพื่อช่วยชีวิตกวางน้อยสีขาวตัวนี้

ภายหลังกวางขาวจึงกลายเป็นเพื่อนของนางในป่าโบราณแห่งนี้ กวางขาวไม่อยู่รวมฝูงกับกวางอื่น มันเคยนำนางไปยังถ้ำที่มันอาศัยอยู่ ยามนางเข้าปามาเก็บสมุนไพร คล้ายว่ามันจะรู้สึกได้เช่นกัน จึงมักปรากฏตัว ออกมาอยู่ใกล้ๆนาง

ถึงแม้จะเป็นกวางเพศเมีย แต่หลังจากที่มันโตเต็มวัยกลับมีขนาดใหญ่ กว่ากวางเพศผู้ทั่วไปอยู่หลายส่วน ยิ่งไปกว่านั้นมันยังมีเขาสวยไม่แพ้กวางเพศ ผู้แม้แต่น้อย เข้ากับขนสีขาวยุบๆดูหิมะประจุดุจดวงอาทิตย์ที่ยากจะพบพาน หลายเดือนก่อน จู่ๆเจ้ากวางขาวก็หายตัวไป รอบๆถ้ำที่มันอาศัยอยู่ ก็ไม่มีร่องรอยของมันเลย

นี่ทำให้อาเสวียนรู้สึกกังวลเล็กน้อย นึกสงสัยว่ามันจะบาดเจ็บอีก และตายไปแล้ว

ยังดีเป็นเพียงการตื่นตูมไปเอง เมื่อเดือนก่อนนางเข้าปามา ในที่สุด มันก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง

อาเสวียนประหลาดใจเมื่อพบว่าที่แท้มันตั้งท้องนั่นเอง

แม้กวางอุ้มท้องอย่างยากลำบาก โดยปกติแล้วใช้เวลาถึงเจ็ดเดือน จึงจะคลอด อาเสวียนสงสัยว่ามันยิ่งนัก ทั้งยังเป็นห่วงการล่าสัตว์ที่ยิ่งใหญ่ เป็นประวัติศาสตร์ของชาวมู่เมื่อไม่กี่วันก่อน ดังนั้นวันนี้เมื่อเข้ามาในป่าแล้ว ก็มองหาเจ้ากวางทันที

อาเสวียนและเหว่ยหลงมาถึงถ้ำที่เจ้ากวางอาศัยอยู่ ทว่าไม่เห็นแม้แต่เงา

ทั้งสองคนหาบริเวณรอบๆอยู่เป็นนาน อาเสวียนเป่าใบไม้เรียกมัน แต่กลับไม่เห็นเจ้ากวางขาวโผล่ออกมาเลย

อาเสวียนไม่ค่อยสบายใจนัก แต่เมื่อคิดว่าว่างที่เมื่อเจ้ากวางตั้งท้อง นิสัยจึงเปลี่ยนไปเพื่อปกป้องลูกน้อยในครรภ์ตามสัญชาตญาณของแม่ ทั้งยังมีการล่าสัตว์ที่นำหาวดกแล้วเมื่อไม่กี่วันก่อนอีก มันอาจไปหาถ้ำอื่น ในป่าลึกที่ลึกตากว่าเดิมก็เป็นได้

เมื่อคิดได้ดังนี้ก็รู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง ครั้นพบว่าผ่านมาครึ่งวันแล้ว จึงเร่งเก็บสมุนไพรที่จำเป็น ทั้งสองใช้เส้นทางเดิมออกมาจากป่า เมื่อเดิน มาถึงบริเวณที่ต้นไม้บางตาตอนที่ใกล้จะพ้นชายป่า จู่ๆเหว่ยหลงก็ร้องอุทาน

ออกมาคำหนึ่ง พลังตกกะโหลกตนเอง

“ข้าลืมนิดเอาไว้ในถ้ำกว้างเสียแล้ว!”

เจ้าวงขาวชอบกินเกาลัดและชันจา⁵ ถึงเมื่อครูแม่หาเจ้าวงไม่เจอ แต่เหว่ยหลงก็ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ ฟันกิ่งเกาลัดและชันจาที่ขึ้นอยูุ่ดมสมบูรณ์ ตรงส่วนที่เจ้าวงขาวกินไม่ถึงลงมามากมาย อาเสวียนและเซาง่วนอยู่กับการช่วยกันขนไปไว้ในถ้ำกว้างให้วุ่นวาย ไม่คาดว่าก่อนออกมากลับลืมนิดเห็นเบอเอาไว้นั่นเสียได้

อย่าว่าแต่เหล็กเป็นของล้ำค่า มิดเห็นเบอเล่มนี้ยังเป็นของที่บิดา ที่จากไปแล้วของเหว่ยหลงเหลือเอาไว้ให้ อาเสวียนจึงให้เขากลับไปเอา

“ข้าพาเจ้าไปพักรอที่บ้านพรานป่าข้างหน้าไม่ไกลจากที่นี่ก่อน เจ้ารอข้า ข้าไปเอามิดแล้วก็จะรีบกลับมา” เหว่ยหลงคิดอยู่นิดหนึ่งก่อนกล่าวออกมา

แม้ว่าอีกไม่นานฟ้าก็จะมิดแล้ว แต่เหว่ยหลงมองเห็นในตอนกลางคืน ได้ดีกว่าคนทั่วไป ยิ่งเรื่องวังและกระโดดด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง เขากลับไปเอามิดคนเดียวเร็วกว่าไปกับนางมาก

คนบ้านนั้นอาเสวียนก็รู้จัก แต่ก่อนเมื่อมาเก็บสมุนไพร บางครั้งในตอนขากลับเคยเดินทางผ่าน ขอน้ำดื่มถ้วยหนึ่งหรือไม่กี่นั่งพักชาเสียหน่อย นางยังเคยช่วยรักษาโรคให้ลูกชายคนเล็กของครอบครัวพรานป่า ทั้งครอบครัวต่างซาบซึ้งบุญคุณนางยิ่งนัก

อาเสวียนพยักหน้า เหว่ยหลงส่งนางถึงบ้านพรานป่า เคาะประตูอธิบายเหตุผล เขาริบเชิญนางเข้าข้างใน

ภรรยาพรานป่าจุดไฟหุงข้าว ยกชามเนื้อหยาบๆ หนาๆ หลายใบใส่ข้าวต้มใส่ถั่วและน้ำแกงถั่วออกมา

เพราะการมาของอาเสวียน จึงเพิ่มเนื้อกระต่ายหนึ่งซึ่งยามปกติเสียดายไม่กล้ากินมาอีกชิ้นหนึ่ง

“ในบ้านไม่มีอาหารอย่างดีมารับรอง บกพร่องในการดูแลท่านอาเสวียน⁶ ยิ่งนัก”

⁵ ชันจาหรือเซียงจา เป็นผลไม้จีนลูกเล็กๆ สีแดง มีรสชาติอมเปรี้ยว นิยมนำมาเคลือบน้ำตาลเสียบไม้เป็นของกินเล่น เรียกว่าถั่วลันเตา

⁶ ในที่นี้เรียกนางเอกเป็นท่านอาแม้นางจะมีอายุน้อยในเชิงยกย่องให้เกียรติ

ภรรยานายพรานเชียวอาเสวียนกินข้าวด้วยท่าที่เป็นทางการยิ่ง
ชั้นขุนนางและบัณฑิตมีชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือยเหนือคนทั่วไป คน
ธรรมดาเรือนหมื่นสนับสนุนยกย่อง ทุกวันหากอาหารไม่สดสะอาดเป็นไมกิน
หากอาหารในแต่ละวันของคนธรรมดาปกติแล้วก็เป็นอย่างนี้

อาเสวียนขอบคุณนางแล้วล้างมือ ขณะเพิ่งนั่งลงบนเสื่อที่ปูไว้บนพื้น
जू ๆ ก็มีคนเคาะประตูเสียงดัง เสียงเคาะอย่างร้อนรนกระแทกใบหูก่อนเข้าสู่
โสตประสาท ในความร้อนรนแฝงไว้ด้วยลักษณะมีอำนาจอยู่ในที

นายพรานกระวีกระวาดไปเปิดประตู

ผู้ที่มาหาดูเหมือนจะเป็นชายต่างถิ่น พุดกับนายพรานที่นอกประตู
ไม่กี่ประโยค จากนั้นมีเสียงฝีเท้าตึงตังเข้ามาใกล้ อาศัยแสงสุดท้าย
ก่อนฟ้าจะมีด อาเสวียนมองเห็นผู้ที่ถลันเข้ามาเป็นชายวัยกลางคน
ร่างกายกำยำ เครารกครึ้มทั่วทั้งหน้าก็ปิดบังความกระวนกระวายของเขา
เอาไว้ไม่ได้

“เจ้าคือหมอที่เขารู้จักหรือ”

สายตาคมกริบของเขากวาดผ่านตัวร่างอาเสวียนรอบหนึ่ง เกิด
ร่องรอยของความคลางแคลงใจพาดผ่านบนใบหน้าก่อนจะจางหายไป
อย่างรวดเร็ว

“ใช่แล้ว เป็นนาง” พรานปารีบพยักหน้า “อาการป่วยของลูกชาย
คนเล็กของข้าได้ท่านอาเสวียนรักษาให้ ทานมาได้ประจวบเหมาะ วันนี้
นางผ่านมาที่บ้านข้าพอดีและมีเหตุให้ต้องอยู่พักที่นี่ ทานจึงได้พบนางเข้า”

ชายคนนั้นดูเหนื่อยใจอยู่บ้าง แม้อย่างคงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ละแวนนี้
ห่างไกลผู้คน เขาออกมาพักใหญ่แล้ว หากบ้านพรานปารีบอย่างยากลำบาก
แถมยังมีหมอที่ตนต้องการตัวอย่างเร่งด่วนอีก จึงไม่สนอะไรอีก หันไปหา
อาเสวียน “เจ้ามากับข้าเร็ว ๆ!”

อาเสวียนลุกขึ้นยืนอย่างไม่เร่งร้อน “ใคร อาการเป็นอย่างไรบ้าง”

ชายฉกรรจ์น้ำเสียงหยาบกระด้าง “รีบมากับข้าเร็ว ๆ ก็ใช้ได้แล้ว!
ข้าก็อธิบายไม่ถูก เจ้าไปแล้วก็รู้เอง!

“เงินทองจ่ายไม่อั้นแน่นอน!”

เขาพูดขึ้นอีกประโยคหนึ่ง

ชายวัยกลางคนผู้นี้แม้จะแต่งกายอย่างคนทั่วไปตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่ไม่ว่าการพูดจา น้ำเสียง หรือการยกมือวางเท้าล้วนตระหง่านองอาจเหมือนอย่างเวลาแม่ทัพออกคำสั่ง

ที่เอวเขายังเห็นกระบี่ยาวที่คนทั่วไปไม่มีทางจะยกไหวเอาไว้เล่มหนึ่งถึงแม้นางจะไม่ไปเขาก็สามารถบีบบังคับนางให้ต้องไปจนได้อย่างแน่นอน อาศัยตัวนางเองและพวกพราวนป่าทั้งครอบครัวเป็นไปไม่ได้เลยที่จะต่อต้าน

อาเสวียนมองเขาแวบหนึ่ง เห็นสีหน้าเขาเต็มไปด้วยความกังวลเป็นอย่างมาก ไม่ได้เสสแสง จะต้องมีคนป่วยหนักเป็นแน่

ยังดีที่ทุกครั้งก่อนนางจะออกจากเรือนจะนำลุ่มยาที่เพียงพอสำหรับตรวจคนป่วยได้สองสามคนติดตัวมาด้วย ซึ่งอยู่ในตะกร้านี้เอง จึงหยิบตะกร้าขึ้นแล้วกล่าวว่า “ข้าจะไปกับท่าน”

ชายกลางคนยื่นมือมาฉวยเอาตะกร้าของนางไปถือไว้อย่างรวดเร็ว พลางเอ่ยปากเร่ง “รีบไป ๆ!”

ภรรยาพราวนป่ารีบพูดขึ้นว่า “ท่านพักอยู่ที่ใด ให้สามีข้าไปด้วยกันกับพวกท่านเถิด ฟ้ามืดแล้ว หากกลับนางจะได้สะดวกหน่อย”

ชายฉกรรจ์ออกไปข้างนอกแล้ว ซึ่งไปยังมาพันธุ์ที่ผูกไว้นอกประตู “มาตัวเดียวจะชี้สามคนได้อย่างไร รอให้นางรักษาเสร็จ ข้าค่อยส่งนางกลับมาก็ได้แล้ว เจ้ากลัวอะไรกัน”

อาเสวียนยังไม่ทันได้อ้าปากพูดอะไร ก็ถูกชายฉกรรจ์ชี้แขนรัดเอาไว้ ตัวลอยหรือออกมานอกประตูราวกับถูกลมหอบ ประเดี๋ยวเดียวก็ถูกยกขึ้นบนหลังม้า ยังไม่ทันได้นั่งให้ดี ชายฉกรรจ์นั้นก็พลิกกายขึ้นนั่งด้านหลังนาง ดึงบังเหียนแล้วตะโกนออกมาคำหนึ่ง เจ้ามาก็ซุชหาหน้าขึ้นแล้วควบออกไป

อาเสวียนถูกชายฉกรรจ์ที่ด้านหลังจับเอาไว้บนหลังม้าควบไปประมาณหนึ่งก้านรูป⁷ จึงลดความเร็วลง เหมือนว่าจะถึงที่หมายแล้ว

⁷ เวลาหนึ่งก้านรูปคือเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง แต่บางตำราก็นับประมาณ 30 นาที ทั้งนี้แล้วแต่ความสั้นยาวของรูปในแต่ละท้องถิ่น

นางเวียนหัวแข่งซาอ่อน ทันทีที่ม้าหยุดลงชายผู้นั้นก็หิ้วนางลงจากม้า นางหยุดอยู่กับที่ เรียกสติกลับมา มองสำรวจโดยทั่วรอบหนึ่ง ตอนนี้ท้องฟ้ามีตสนิทแล้ว ดวงจันทร์กลมโตลอยอยู่บนฟ้าทางทิศตะวันตก

นางแยกแยะทิศทางได้ไม่ชัดเจน แต่รู้สึกคล้ายคลึงคลาว่าตัวนางจะถูกชายคนนี้พามาที่ใกล้ชายแดนแคว้นมู่

ข้างหน้ามีกองไฟใหญ่อยู่บนพื้นที่โล่งกว้าง ด้านหลังกองไฟมีกระโจมเหมือนกับที่ใช้กันทั่วไปตอนเดินทัพ ไกล ๆ กันมีม้าพันธุ์ดีหลายตัวผูกเอาไว้ ชายคนหนึ่งดูเหมือนเป็นผู้รับผิดชอบสังเกตการณ์จากที่สูงกำลังรอสาย กระสับกระส่ายเต็มที่ ในที่สุดพอเห็นชายฉกรรจ์ผู้นี้ปรากฏตัวขึ้นก็สาวเท้าขึ้นมาต้อนรับแต่ไกล

“หาตัวหมอมมาได้แล้วหรือ”

“เป็นนาง!”

ชายฉกรรจ์ชี้มาที่อาเสวียน

“คนป่วยคือท่านไหน อาการเป็นเช่นไรบ้าง...”

อาเสวียนถามอีกฝ่าย กวาดสายตามองไปด้านหน้าเห็นเนื้อชิ้นใหญ่บนตะแกรงเหนือกองไฟ

เนื้อถูกไฟย่างเสียงดังฉี่ ๆ น้ำมันหยดลงด้านล่างไม่ขาดสาย ไขมันช่วยให้ไฟด้านล่างลุกไหม้ ในกองไฟมีเปลวไฟเล็ก ๆ สีฟ้าและเหลืองปะทุวูบวาบออกมาอย่างต่อเนื่อง

ชั่วพริบตาที่ดึงสายตากลับมานั้นนางก็นิ่งงันไป

แสงจันทร์กระจ่างพร่างพราว เปลวไฟเต้นระริก

นางมองเห็นอย่างชัดเจน บนพื้นห่างจากเท้านางออกไปไม่กี่ก้าว มีหัวกวางขนาดใหญ่หัวหนึ่งวางอยู่

เป็นหัวกวางที่มีขนสีขาวยาวหิมะหัวหนึ่ง ถูกคนใช้มีดคมกริบเชือดคอแล้วจึงตัดคออย่างไร้ปราณี บนขนสีขาวบริเวณรอยตัดมีคราบเลือดติดอยู่เป็นดวง ๆ เประะไปหมด เขาใหญ่คูนั่นบนหัวของมันเหมือนกับปะการังที่แตกกิ่งก้านแผ่ขยายขึ้นสู่ความมืดด้านบนตามใจชอบ รังสรรค์เป็นรูปแบบอันสวยงาม ดวงตาที่ในยามปกติฉายแววฉลาดปราดเปรียวอ่อนโยน

ตอนนี้เบิกค่าง จ้องมองมาที่อาเสวียน คล้ายว่ามีแววเศร้าเผยออกมาจางๆ
อาเสวียนได้กลิ่นเนื้ออย่างผสมกับกลิ่นเลือดเข้มข้นลอยอยู่ในอากาศ
ท้องไส้ของนางที่เคยว่างเปล่าในตอนนั้นก็กลับกระตุกเกร็งขึ้นมาจับปล้น
บีบรัดหดรัดตัวเป็นก้อน
นางทนไม่ไหวต้องอาเจียนออกมา

ในกระโจมมีพินกำลังลุกไหม้ มีเบาะผืนหนึ่งปูไว้บนพื้น บนเบาะมีชายหนุ่ม
คนหนึ่งนอนไม่ได้สติอยู่ หน้าแดงจัดถึงขั้นเกือบจะมีเลือดไหลซึมออกมา

“ช่วยคุณชายเร็วเข้า!”

जूฐหมี่พลักอาเสวียนที่ยืนนั่งงันอยู่หน้ากองไฟเข้ามาอย่างร้อนใจ
พอเห็นว่านางกลับยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนก็เร่งรีขึ้นมามากครั้ง

มีเพียงบุตรชายของจูโหว^๑ เท่านั้นจึงจะถูกเรียกขานว่าคุณชาย

อาเสวียนราวกับจะไม่ได้ยิน มองชายผู้นั้นที่นอนไม่รู้สึกรู้สียังอยู่บนพื้น

“เจ้ายังยืนทำอะไรอยู่”

เดิมทีजूฐหมี่ก็มีนิสัยใจร้อนหุนหันพลันแล่นอยู่แล้ว เห็นดังนั้นก็โกรธ
ขึ้นมาทันที ตวาดออกมาหนึ่งครั้งพร้อมกับชักกระบี่ออกมา

“คุณชายอาการไม่ดี เจ้าต้องหาทางรักษาให้ได้ ถ้ามีอะไรผิดพลาด
ข้าไม่เพียงฆ่าเจ้า ยังจะฆ่าคนตระกูลเจ้าให้หมดทุกชีวิต!”

อาเสวียนหลับตาลง ระวังอารมณ์เศร้าโศก โกรธแค้น และความ
หุนหันพลันแล่นในใจแล้วหันกลับมา ระบายลมหายใจยาวๆ ครั้งหนึ่ง
ในที่สุดยังคงก้าวเข้ามาใกล้บุรุษหนุ่มผู้นั้น ก่อนนั่งคุกเข่าลงข้างกายเขา
แล้วเอื้อมมือออกมาจับหน้าผากเขา จับชีพจร จากนั้นก็สั่งคนให้มาคลาย
เสื้อผ้าให้เขา

นี่เป็นร่างกายของคนหนุ่มที่มีกล้ามเนื้อสมบูรณ์ เต็มไปด้วยความ
รู้สึกแข็งแกร่งของบุรุษเพศ เพียงแต่ในตอนนั้นเส้นเลือดใต้ผิวหนังทั่วร่างเขา
กลับปูดโปนออกมา มองท่ามกลางแสงจากกองไฟก็ดูเหมือนไส้เดือนแน่นขนัด

^๑ จูโหวหรือสามนตราช คือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากษัตริย์ให้ปกครองแคว้นหัวเมือง
ที่อยู่ใต้การปกครองส่วนกลางในสมัยราชวงศ์โจว โดยจูโหวต้องยอมทำตามและต้องส่งบรรณาการ
ให้ราชสำนัก

นับไม่ถ้วนได้ขึ้นมาเต็มตัว เขาชวัญผู้คนเป็นที่ยิ่ง

“คุณชายเป็นอะไรกันแน่ ล่าสัตว์กลับมา ระหว่างทางยังดี ๆ อยู่เลย!”

กระบี่ยาวในมือจู่โจมตีตกลงบนพื้น หน้าผากมีเหงื่อเย็นผุดออกมา
น้ำเสียงสั้น

อาเสวียนไม่ตอบคำ เพียงหยิบเข็มยาวออกมาจากกระเป๋าใส่เข็ม
ในลว่มยา คลำหาจุดสำหรับฝังเข็มโดยเริ่มจากศีรษะแล้วฝังเข็มลงไป
จนกระทั่งหยุดเลือดไหลซึมออกมา

นางจวนวายอยู่เป็นนาน เส้นเลือดทั่วร่างชายคนนี้ซึ่งเคยบาดเจ็บอย่าง
รุนแรงคล้ายกับได้รับการปลอมโยนให้ค่อย ๆ สงบราบเรียบลง

ในที่สุดนิ้วของเขาก็เริ่มขยับได้แล้วค่อย ๆ ลืมตาขึ้น

อาเสวียนประสานสายตากับดวงตาคู๋แดงก่ำที่ตั้งย้อมด้วยเลือด

“คุณชาย! คุณชาย!”

จู่โจมมีปิติยินดียิ่ง เป้าปากฟูอย่างโล่งอก เขาทั้งสองตกลงกับพื้น
คุกเข่าอยู่ข้างกายเขา

“ในที่สุดท่านก็ฟื้น เกิดอะไรขึ้นกับท่านกันแน่”

ชายหนุ่มไม่ตอบเขา ยังคงจ้องมองอาเสวียนตาไม่กะพริบ ครู่ต่อมา
เขาดูเหมือนยังรู้สึกเพลียเล็กน้อย จึงหลับตาลงและค่อย ๆ ระบายลมหายใจ
ออกช้า ๆ

“เจ้าออกไปเถอะ ข้าไม่เป็นไร”

เขาพูดออกมาเบา ๆ ประโยคหนึ่ง น้ำเสียงแหบแห้ง

จู่โจมแม้ยังไม่วางใจ แต่เห็นเขาฟื้นขึ้นมาแล้ว ทั้งยังสั่งให้ตนเอง
ออกไปข้างนอก มองเขาที่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อยปราดหนึ่ง สุดท้ายจึงรับคำ

“ตรวจรักษาคุณชายให้ดี แล้วจะมีรางวัลให้อย่างงาม”

ก่อนออกไปเขาหันไปกำชับอาเสวียน

เทียบกับกิริยาก่อนหน้านั้นแล้ว ครั้งนี้มีความเคารพเพิ่มขึ้นหลายส่วน

ภายในกระโจมจึงเหลืออาเสวียนและชายหนุ่มเพียงสองคน

เขายังคงหลับตาอยู่ แต่อาเสวียนได้ยินเสียงลมหายใจของเขาอย่าง
ชัดเจน ลมหายใจแต่ละระลอกช่างหนักหน่วงยิ่งนัก

เมื่อครู่ก่อนหน้านั้นถึงอ้าวยังไม่ได้สติ หลงเหลือเพียงแสงสว่างสุดท้าย

ในสติสำนึก

แต่เมื่อรู้สึกตัว ความรู้สึกในจิตใต้สำนึกที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดก็ทำให้เขารู้ถึงความเจ็บปวดของเลือดเนื้อในร่างกาย

เขารู้สึกราวกับมีเข็มเล็กๆ อยู่ใต้ศีรษะ และเลือดในร่างกายเขากลายเป็นลัทธิร้ายเกรี้ยวกราดจากนรกโลกกันตร์ มันร้องคำรามอยู่ในเขนขาทั้งสองและกระตุกนัยร้อยภายในกาย หือตะบึงอย่างไร้ทิศทางตามใจชอบ ประหนึ่งว่าเขี้ยวและกรงเล็บคมนั้นจะตัดผ่านผนังเส้นเลือดบางๆ ได้ทุกเมื่อ แล้วระเบิดโพลงออกมา

เขาประสบกับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ในชีวิตนี้ไม่เคยพบมาก่อน และที่มาของความเจ็บปวดนี้ก็เพียงเพราะเลือดดวงอุณระอุสายหนึ่งที่พุ่งกระจายมาโดนเขาอย่างกะทันหันนั่นเอง

จะต้องเล่าย้อนกลับไปถึงพิธีลัทธิเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านั้น

สำหรับเขาแล้ว ในพิธีลัทธิจะลัทธิร้ายได้มากหรือน้อยเท่าไรไม่ใช่เป้าหมาย เป้าหมายคือเพื่อฝึกฝนกำลังทหารต่างหาก

ยามไม่ได้อาบน้ำเลือดเป็นเวลานาน ไม่เพียงขวนขวายที่จะหือ แต่รวมถึงความดุเดือดของทหารด้วย

พิธีลัทธิดำเนินไปอย่างดุเดือดเร้าใจ จากนั้นก็สิ้นสุดลงอย่างราบรื่นตามกำหนดการแล้วในตอนนั้นเขาควรจะอยู่กับเหล่าทหารที่ตื่นเต็นยินดีและกลับไปชีวหยางด้วยกันแล้ว

ทว่าในเช้าวันนั้นที่เตรียมตัวจะเดินทางจากไป เขากลับเปลี่ยนความตั้งใจ

กวางสีเขาที่หาได้ยากตัวหนึ่งปรากฏต่อสายตาเขา

ตอนที่เห็นมัน มันยืนอยู่บนเนินสูงที่อยู่ไกลออกไป

ดวงอาทิตย์ยามแรกอรุณค่อยๆ โผล่ออกมาจากป่าเปลี่ยวบนเส้นขอบฟ้าด้านหลังเนินเขา ช่วงเวลาที่ดวงไฟกลมโตพ่นออกมาจากเส้นขอบฟ้านั่นเอง ระหว่างพิภพและสวรรค์ราวกับถูกย้อมเป็นสีวิจิตรตระการตา เจ้ากวางยืนอาบแสงตะวันไม่ไหวติง คล้ายกับถูกภาพอันน่าอัศจรรย์ของธรรมชาตินี้ดึงดูดเอาไว้

กวางตัวนี้มีขาเรียวยาว ลำตัวสวยสมบูรณ์ ท่วงท่าสง่างาม โดยเฉพาะเขาคูโตนหัวของมันยามสะท้อนกับรัศมีของดวงตะวันนั้นงดงามอย่างยิ่ง

เกิงอ่าวถูกดึงดูดความสนใจเข้าเสียแล้ว

กวางขาวตัวใหญ่ยากจะพบพานเช่นนี้ ในเมื่อเนื้อคือพิริลลัสเตอร์และมันก็บังเอิญวิ่งเข้ามาเอง มิสู้ตามไปล่ามัน จากนั้นก็ตัดหัวมันนำกลับไปด้วยถือเป็นรางวัลชิ้นหนึ่งที่ควรค่าแก่การสะสม

เขาจึงสั่งให้กองทหารกลับไปตามกำหนดการเดิมทันที เหลือเพียงผู้ติดตามคนสนิทถึงโฮ่วกับเจิงจู่สองคน แต่แม่ทัพจู่ซุหมี่กลับยืนยันกรานว่าไม่ว่าเป็นหรือตายก็ต้องเดินทางไปกับเขา อ้างว่าที่นี่คือชายแดน การล่าสัตว์หลายวันมานี้จะต้องดึงดูดความสนใจของชาวแคว้นจู่แน่นอน อย่างไรก็ตามไม่สามารถทิ้งเขาไว้ลำพังที่นี่ได้

เกิงอ่าวทราบดีว่าจู่ซุหมี่ต้องรีบเพียงใด จึงปล่อยให้ทำตามความคิดเห็นของเขา

ในความคิดของเกิงอ่าว การล่ากวางขาวนี้ไม่น่าจะเป็นเรื่องยาก หลังจากเสร็จเรียบร้อยแล้วค่อยติดตามกองทหารไปก็ได้ แต่เขาคิดไม่ถึงว่ากวางขาวจะระแวงตระวังตัวมาก ไม่นานให้เขาได้เข้าใกล้ก็ควบลี้ตื่นหายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

เกิงอ่าวติดตามมันไป จากนั้นหลายครั้งที่สามารถเข้าไปใกล้ได้ มันกลับวิ่งหนีไปได้ครั้งแล้วครั้งเล่า

หน่วงเหนี่ยวเสียเวลาอยู่เช่นนี้ เผลอพริบตาเดียวเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว กวางขาวตัวนี้ดูเหมือนจะอยู่ข้างหน้าไม่ไกลเสมอ แต่เขากลับไม่สามารถลงมือได้มาโดยตลอด

เขายังถูกกระตุ้นจนความตั้งใจที่จะล่ามันให้ได้รุนแรงยิ่งขึ้น

ในที่สุดวันนี้เขาก็แกะรอยเท้าเจ้ากวางขาวได้อีกครั้ง

จากที่เห็นมันอยู่หลายครั้ง เขารู้ว่ากวางขาวตัวนี้ปราดเปรียวมากเพื่อป้องกันไม่ให้มันตกใจจนหนีไปอีก จึงให้จู่ซุหมี่ ติงโฮ่ว และเจิงจู่รออยู่ก่อน โดยที่เขาจะออกล่ามันด้วยตนเองคนเดียว

เขาเดินลัดเลาะวนเวียนอยู่รอบหนึ่ง ในที่สุดก็ได้จ้องหะยิงลูกศรออกไป

ลูกศรพุ่งออกจากคันธนูอย่างแรง เพียงศรดอกเดียวก็เจาะทะลุคอของกางเขรแล้ว มันล้มลงในระหว่างที่วิ่งหนี

ติดตามมันมาหลายวัน ในที่สุดก็สำเร็จ แต่ในขณะที่เงืงไหลเต๋อสำรวจเหยื่อที่เขาล่าได้ ถึงได้พบว่ากางเขรตัวนี้มีขนาดใหญ่กว่ากางเขรทั่วไปอยู่หลายส่วน ทั้งยังเป็นกางเขรที่มีเขาคู่ใหญ่ ไม่คาดว่าเป็นกางเขรเพศเมีย ดูท้องมันนูนขึ้นเล็กน้อย เหมือนว่ากำลังตั้งท้องอยู่ เพียงแต่เป็นเพราะยังท้องอ่อนอยู่ อีกทั้งตัวมันมีขนาดใหญ่ ดังนั้นจึงไม่เห็นท้องของมัน

เขารู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง

มันถูกศรปักเข้าที่คอ แต่ยังไม่ตายในทันที ในตอนนี้เพียงแค่มันล้มลงบนพื้น ส่งเสียงร้องขาดๆ หายๆ เสียงร้องโหยหวนเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ถ้ารู้ว่ามันคือแม่กางเขรที่กำลังท้อง เขาคงไม่ตามล่ามันแต่แรก ทว่าในตอนนั้นมันถูกยิงล้มลงแล้ว

เงืงไหลเต๋อลังเลเล็กน้อย และแล้วก็ชักมีดออกมาเชือดคอฆ่ามันเสีย และในตอนนั้นเองมีอุบัติเหตุเล็กๆ เกิดขึ้น

ชั่วพริบตาที่เขาเชือดคอกางเขรนั้น เลือดอุ่นระอุสายหนึ่งกระเด็นออกมาจากปากแผลที่ถูกบาด กระจายเลอะไปบนหน้าและเข้าปากเขาพอดี

เขาพลอกลิ้นเลือดกางเขรลงไปอีกหนึ่ง

มันทั้งคาวและขื่นกว่าที่เขาคิดไว้มาก

กางเขรหมดลมหายใจแล้ว เขาใช้นิ้วผิวปากเรียกจู้ซุหมีและคนอื่นๆ ให้ออกมา ในขณะที่พวกนั้นเข้ามาดูกางเขรอย่างอัศจรรย์ใจ เขาไปที่ธารน้ำใกล้ๆ เพื่อล้างหน้าที่ถูกเลือดกระเด็นใส่

ในตอนนั้นเขารู้สึกว่าร่างกายผิดปกติ หลังจากกลืนเลือดกางเขรคำนั้นลงไปทั่วทั้งร่างกายก็ร้อนผ่าวขึ้นเรื่อย ๆ

ตามธรรมดาแล้วเลือดกางเขรนั้นว่าเป็นของดี นอกจากบำรุงร่างกายให้แข็งแรง เขายังเคยได้ยินมาว่า มีชายตระกูลขุนนางชั้นสูงที่มีสุขภาพอ่อนแอดื่มเลือดกางเขรสด ๆ ที่เพิ่งเชือดใหม่ ๆ เป็นประจำ ย่อมจำง่าย ร้อยตำลึงทองโดยไม่เสียดายเพื่อจะหากางเขรตัวผู้ที่แข็งแรงสักตัวอยู่บ่อยครั้ง

ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ทางด้านหลังของเขา จู้ซุหมี ติงโฮ่ว และเงืงจู่

ยังพูดกันอยู่เลยว่าไม่ทันได้รองเอาเลือดกางไว้ เนื่องจากในตอนที่พวกเขา
รีบตามมาถึง เลือดก็ไหลออกไปเกือบหมดแล้ว

เป็นธรรมดาที่พวกนั้นไม่กล้าตำหนิถึงอ่าวซึ่งไม่รอให้พวกเขามาถึงก่อน
ค่อยเช็ดคอกาง แต่ในน้ำเสียงเจือความเสียดายอยู่เล็กน้อย

ในตอนนีเขารู้สึกว่าร่างกายแปลกไป สาเหตุน่าจะเป็นเพราะเลือดกาง
ที่กลืนลงไปโดยไม่ตั้งใจคำนั้น

ว่าไปแล้ว ที่ได้ยินมาคงไม่ใช่เรื่องโกหกไปเสียทั้งหมด

เพียงแต่เขาไม่ได้ใส่ใจแม้แต่หน่อย

แต่ว่าเลือดกางคำเล็กๆ เท่านั้นเองจะสามารถทำอะไรเขาได้ ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงว่าเขาไม่ใช่คนที่ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

แต่ไม่นานเขาก็รู้ว่าตนเองดูเบาเลือดกางคำนั้นเกินไปแล้ว

กางขาวประหลาดที่จะเป็นตัวเมียวก็ไม่ใช่ตัวผู้ที่ไม่เชิงซึ่งถูกเขาฆ่าตาย
ตัวนี้ มาแก้แค้นเอากับตัวเขาอย่างรวดเร็

ในระหว่างทางกลับเขาก็รู้สึกไม่สบายอย่างมาก ภายในท้องเกิด
ความร้อนแผดเผาราวกับถูกย่างจนแห้ง เลือดทั่วกายร้อนระอุราวกับมี
เข็มจิ้มบนผิวหนังทั่วร่างกาย หัวใจยังเต้นร่ำรากับตึกลอง เหงื่อร้อนไหล
ซึมออกมาไม่หยุด

แต่เขาไม่ยอมให้จู้จู้หมีและผู้ติดตามทั้งสองคนเห็นความผิดปกติ
จึงพยายามอดทนต่อความรู้สึกไม่สบายภายในร่างกาย สร้างทำเป็นไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

เมื่อกลับถึงค่ายพักแรม เนื่องจากฟ้าใกล้มืดแล้วจึงตัดสินใจต่าง
หนึ่งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นค่อยออกเดินทาง พวกเขาตัดหัวกางออกแล้วยัง
ถลกหนังใช้ไฟย่างเนื้อ

เขากลับรู้สึกว่เลือดลมบริเวณกลางอกสูบฉีดขึ้นลง ภายในลำคอ
มีรสหวาน เส้นเลือดหลายเส้นเกือบระเบิดออกมา

ถึงอ่าวไม่ยอมให้พวกเขามาเห็นตนเองที่กำลังตกที่นั่งลำบาก จึง
ลุกขึ้นแล้วเสี่ยงเข้าไปในกระโจม

เขาที่นำรถถักนับพันไพร่พลนับหมื่นไปทั่วทุกสารทิศ สุดท้ายแล้ว
ยังคงพ่ายแพ้ให้แก่เลือดกางคำนั้น

เนื้อกว้างอย่างสุกแล้ว จู้ซุหมีเข้ามาข้างในกระโจมเอ๋ยเชิญเขา ถึงได้พบว่าเขาเป็นลมไปแล้ว ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท ผิวหนังทั่วร่างกายร้อนราวกับถูกย่างด้วยไฟ

จู้ซุหมีตกใจจนหน้าถอดสี ยิ่งไม่รู้ว่าเพราะอะไรจู่ๆ เกิงอ่าวถึงหมดสติ ไม่ยอมฟื้นขึ้นมา เห็นเขาไม่ยอมฟื้น สถานการณ์คับขันจึงให้ตั้งโห่เว้งจู่อยู่คุ้มกัน ตนเองควมม้าเข้าเขตแคว้นจื่อตามหาหมอ

ด้วยเหตุนี้อาเสวียนจึงถูกพาตัวมาที่นี่

เกิงอ่าวแม้จะฟื้นแล้ว ความรู้สึกเจ็บปวดร้อนรุ่มราวถูกไฟเผาที่มีในร่างกายก่อนหน้านี้เหมือนจะค่อยๆ หายเลลง แต่เขาก็ยังรู้สึกไม่สบายตัวอยู่มาก ความร้อนในกายชนิดนั้นที่ไม่สามารถอธิบายได้ยังคงรบกวนเขาอยู่

เขาไม่เข้าใจจริง ๆ เพียงแค่เลือดกวาดำเล็กๆ เท่านั้น ล้มเขาลงได้อย่างไรกัน

หมอหญิงอัปลักษณ์ซึ่งมองดูแล้วอายุยังไม่มากที่อยู่ข้างกายคนนี่คงเป็นคนที่จู้ซุหมีตามหาจากแคว้นจื่อในตอนเขายังไม่ได้สติ

เมื่อคู้ซัวพริบตาที่ฟื้นขึ้นมา เขาสืบตามาครั้งแรกก็มองเห็นหญิงสาวผู้นี้ ในตอนที่ทั้งสองมองหน้ากันนั้น ในสายตาของนางที่มองมาทางเขา เขารู้สึกถึงความเกลียดชังได้อย่างชัดเจน

นางคงจะเดาได้ว่าตัวเขาเป็นชาวแคว้นมู่อย่างแน่นอน

ชาวแคว้นจื่อไม่ชอบชาวแคว้นมู่นี้ก็มีอะไรแปลก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่านางคงถูกจู้ซุหมีบังคับพาตัวมา

ดังนั้นเขาจึงไม่ได้สนใจ

เกิงอ่าวหลับตาลง ยังคงนอนอยู่ตรงนั้น ปล่อยให้สาวน้อยคนนี้ฝังเข็มบนกายเขาต่อไป เขารู้สึกได้ถึงนิ้วมือของนางที่สัมผัสกับร่างของเขาที่ผิวหนังร้อนเป็นไฟโดยไม่ตั้งใจ

สัมผัสที่เยือกเย็นชนิดนั้นชัดเจนอย่างยิ่ง เหมือนกับเกล็ดหิมะสัมผัสถูกเปลวไฟเบาๆ พาให้ความเย็นละลายซึมซาบเข้าสู่ผิวหนังเสียบๆ

ความเจ็บปวดค่อยๆ บรรเทาลงทีละน้อย

อาเสวียนค่อย ๆ ปรายตาจับจ้องใบหน้าชายหนุ่มตรงหน้า

แม้ใบหน้านี้จะยังคงแดงไปทั้งหน้าเหมือนคนเมา แต่เมื่อเทียบกับสีแดงก่ำดุจโลหิตเมื่อตอนที่นางเพิ่งมาถึง ตอนนีดูเหมือนจะไม่น่าหวาดกลัวขนาดนั้นแล้ว

เขาหลับตาลง หลบขนตาลงต่ำ ด้วยเหตุที่นางปักเข็มลงบนร่างกายของเขาเอาไว้ เขาจึงขยับตัวไม่ได้ เลยดูเหมือนหลับไหลไป

จิตใจของอาเสวียนค่อย ๆ ล่องลอยไป ตรงหน้าปรากฏภาพที่เห็นเมื่อสักครู่นี้มาอีกครั้ง

หัวของนางสาวถูกตัดออกมาแบบนั้น ตัวเดียวโดดเดี่ยวเดียวดายวางทิ้งไว้บนพื้น

แม้มันจะฉลาดปราดเปรียวเพียงใดและพิเศษอย่างไรสำหรับนางในสายตาของคนอื่นมันก็เป็นเพียงแค่ดวงตัวหนึ่งเท่านั้น เทียบกับสัตว์ร้ายเหล่านั้นที่ถูกพวกนายพรานฆ่าก็ไม่มียะไรต่างกันเลย

เหตุผลเช่นนี้ไม่ใช่ว่านางไม่เข้าใจ

นางเพียงแต่ไม่อาจทำได้ และทำใจไม่ลงด้วย ในใจมีความโศกเศร้าและความโกรธแค้นอันเข้มข้นหนึ่งพรุ่งพรูออกมาอีกครั้ง มือข้างที่หมั่นเข็มอยู่ลั่นอย่างควบคุมไม่ได้ ปลายเข็มฝังจมลงไปในผิวหนังส่วนที่ลึกเข้าไป จนปลายเข็มลัมผัสกระดูก แรงตีสะทอนจากภายในทำให้เข็มหักเป็นสองท่อน

หยดเลือดสีแดงคล้ำหยดหนึ่งไหลซึมออกมาจากผิวตรงหน้าอกช้า ๆ เกิงอ่าวทรมานจากความเจ็บปวด คิ้วกระปี่ทั้งคู่เลิกขึ้นเล็กน้อย แล้วจึงลืมหูลืมตาขึ้นสบตากับนาง กลับเห็นนางมองตนเองด้วยสีหน้าเฉยเมยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ทั้งสองมองหน้ากันเช่นนี้ครู่หนึ่ง เกิงอ่าวขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วไม่มองนางอีก มองเข็มเล่มนั้นที่หักคาอกตนเองแวบหนึ่ง ใช้มือดึงมันออกมาก่อน ลูกชิ้นหนึ่งปิดสาบเลือดเข้าหากัน “ข้าไม่เป็นไรแล้ว เจ้าออกไปได้”

อาเสวียนกลับไม่ขยับเขยื้อน เพียงพูดว่า “ก่อนที่ข้าจะมา คนของท่านได้รับปากไว้ว่าจะตรวจรางวัลข้าเป็นทองคำและแพรพรรณ ข้าไม่ต้องการเพียงขอหัวและร่างนางข้างนอกนั้นเท่านั้น”

เงิโหลอว่งจัน ทันหน้ามามองนาง “เพราะเหตุใด”

อาเสวียนหลูปตาลง

กวางขาวถูกฆ่าไปแล้ว อีกทั้งนางไม่สามารถให้คนที่ฆ่ามันชดใช้ด้วยชีวิตได้ ที่สามารถทำได้บางที่อาจมีเพียงเก็บมันกลับคืนสู่พื้นธรณี ป้องกันไม่ให้หัวแสนสวยของมันถูกคนทำเป็นของประดับเพื่อใช้อวด และยิ่งเพื่อไม่ให้ร่างของมันถูกทำให้เป็นเนื้ออย่างอื่น

อาเสวียนลงนั่งตัวตรงช้าๆ มองที่ดวงตาลีกล้ำของเขา “กวางที่ถูกฆ่าข้างนอกนั้น ข้าเคยช่วยมันเอาไว้ตอนมันยังเล็ก เดิมทีวันนี้ข้าเข้าไปก็เพื่อตามหามัน

“มันตั้งท้องอยู่ เดิมทีปลายฤดูวสันต์หน้าก็สามารถให้กำเนิดลูกกวางได้แล้ว”

นางพูดกล่าวนั้นทีละคำ

เงิโหลอว่ตกตะลึงไปอีกครั้ง สบตานาง ลังเลเล็กน้อย ในที่สุดก็พูดขึ้นว่า “ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้...มันมีเขาเหมือนกวางตัวผู้ ตอนข้าล่ามัน ข้าไม่รู้ว่ามันกำลังตั้งท้อง...”

“ข้านำมันกลับไปได้หรือไม่”

อาเสวียนกล่าวตัดบทเขา

“ได้” เขาพยักหน้า

“หากเจ้าต้องการสิ่งใดอีก ขอเพียงบอกมา ข้าจะให้เจ้า” เขากล่าวขึ้นอีก

“ไม่มีสิ่งใดที่ต้องการแล้ว”

อาเสวียนตอบอย่างเฉยเมย

ประตูกะโຈมขยับเล็กน้อย จัปพลันก็ถูกจู่โจมเปิดขึ้น เขาโผล่ศีรษะที่เต็มไปด้วยผมยุ่งเหยิงเข้ามา เห็นเงิโหลอวลุกขึ้นมานั่งเรียบร้อย ดูสบายดีแล้ว สีหน้าสดชื่น จึงพูดกับเงิโหลอว่ด้วยความเคารพว่า “คุณชาย ท่านไม่ได้กินอะไรมาครึ่งวันแล้ว อาหารแห้งเสียบยงกรังก็เกรงจะผิ่ดคอ ข้าตัดซากกวางย่างเนื้อนุ่มให้ท่านไหม คุณชายรอลักรู้”

เงิโหลอว่หันขวับไปทางอาเสวียนทันที เห็นสายตานางจับอยู่บนพื้นสีหน้าเย็นชา ก็กระแอมเบาๆ ออกมาหนึ่งครั้ง “ไม่ต้อง ข้าไม่กินเนื้อกวาง

เจ้าไม่ต้องทำอะไรแล้ว สั่งให้เก็บหัวและร่างกวางทั้งหมด พรุ่งนี้นางจะนำกลับไปด้วย”

จู้ชู่หมี่ชะงักงัน แม้จะรู้สึกจับต้นชนปลายไม่ถูกกับคำสั่งนี้ แต่คุณชายสั่งมาแล้วเขาก็ยอมทำตาม มองหญิงแคว้นจื่อปรัตหนึ่งก่อนรับคำสั่งแล้วจึงออกไป

กลางดึก กองไฟข้างกายอาเสวียนนั้นมอดลงแล้ว เหลือเพียงประกายไฟแปลบปลามกลางสายลมยามราตรีเป็นครั้งคราว

ความเหน็บหนาวในทุ่งกว้างปลายฤดูสารทปีบีบคั้นผู้คน

ถึงแม้คุณชายแคว้นมู่คนนั้นจะดูไม่เป็นอะไรแล้ว แต่จู้ชู่หมี่ไม่ได้ส่งนางกลับในทันที ให้นางอยู่ต่อจนพ้นคืนนี้ไปก่อน

พวกเขามีกระโจมแค่สองหลัง คุณชายแคว้นมู่หลังหนึ่ง คนที่เหลืออีกหลังหนึ่ง ซึ่งปกติแล้วย่อมไม่ปล่อยให้สถานที่ฐานะต่ำต้อย ประชาชนธรรมดาที่ชีวิตไร้ค่าเหมือนโคลนตมมาพักค้างคืน

อาเสวียนนอนตะแคงอยู่บนพื้นที่ปูด้วยหนังสัตว์ผืนหนึ่ง ใช้หนังสัตว์พันห่อร่างกายตนเองไว้ ขดตัวแนบจนกลายเป็นก้อนกลม เพื่อต้านลมหนาวรุนแรงที่ค่อยๆ แทรกซึมเข้ามาในรูขุมขนบนผิวหนัง

นางตื่นนานแล้ว ในที่สุดก็หลับตาลง ไม่ไปมองกวางขาวที่อยู่ใต้แสงจันทร์อีก

รอบกายเงียบสงัด มีเพียงเสียงฝีเท้ากรอบแกรบเบาๆ ซึ่งเกิดจากเงิจุ้ที่เดินไปเดินมาเป็นเวรยามคุ้มกันกะดึก

ในกระโจมที่อยู่ตรงข้ามนั้นจู้ๆ ก็มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้น เกิงอ่าวปรากฏตัวที่ประตูกระโจม เงิจุ้มองเห็นเขาแล้วรีบวิ่งเข้ามาหา เกิงอ่าวเหมือนจะส่งอะไรบางอย่างต่อเขาเสียงเบา เขาหันหน้ามามองทางอาเสวียนปรัตหนึ่ง ก้าวเดินมาเร็วๆ

“คุณชายมีคำสั่ง อนุญาตให้เจ้าเข้าไปค้างคืนในกระโจมของท่านได้”

อาเสวียนลืมหืมตาขึ้น “ไม่จำเป็น”

เงิจุ้ตะลึงงัน ดูเหมือนไม่ค่อยเชื่อหูตัวเอง “นี่เป็นความเมตตาจากคุณชาย”

อาเสวียนหันหลังให้

เงิ๊งอ้าวฟังเงิ๊งจู้กลับมารายงานจบก็มองเงิ๊งร้างซึ่งขดจนกลายเป็น
ก้อนกลมที่หันหลังให้ตนเองได้แสงจันทร์ปราดหนึ่ง

เลือดกวางหนึ่งค้ำนั้น คาคไม่ถึงว่าจะมีคุณสมบัติรุนแรงถึงขั้นนี้ แม้จนถึง
ตอนนี้เขายังคงรู้สึกไม่สบายกายอยู่มาก บางแห่งมีอาการปวดตึงชนิดที่
ไม่บรรเทาเลยตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้เขาอนหลับไม่ลงสักนิด

แต่เมื่อครู่ที่เขาให้เงิ๊งจู้ไปแจ้งว่าอนุญาตให้หญิงแคว้นจื่อเข้ามาใน
กระโจมไม่ใช่เพราะต้องการให้นางช่วยบรรเทาความรู้สึกอัดอั้นแต่อย่างใด

หญิงนางนี้รูปโฉมอัปลักษณ์สุดจะบรรยาย นิสัยก็ไม่ทำให้เขาพอใจ

ต่อให้เปลือยกายพลีเรือนร่างให้เขา เขาก็ไม่มีทางเหลียวแลเด็ดขาด

เพียงแต่เมื่อครู่ตอนที่พลิกไปพลิกมาคิดขึ้นมาได้ว่าหญิงแคว้นจื่อ
คนนี้น่าจะมีบุญคุณต่อเขา ช่วงขณะหนึ่งเลยอดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้

คิดไม่ถึงว่านางกลับไม่ซาบซึ้งเลยแม้แต่หน่อย

เขารู้ว่าหญิงชาวจื่อคนนี้ต้องตำหนิเขาที่ฆ่ากวางชาวตัวนั้นตาย

ทว่าเขาเพียงแค่ม่าเดรัจฉานตัวหนึ่งโดยไม่ตั้งใจเท่านั้น ไม่ต้อง
พูดถึงว่าเดิมทีก็เป็นสัตว์ในป่ากว้าง ต่อให้นางจะกล่าวว่าเป็นสัตว์ที่นาง
เลี้ยงเอาไว้แล้วจะทำอะไรได้ ฆ่าก็ฆ่าไปแล้ว ทำไมนางจะต้องไม่พอใจเช่นนั้น
อีกเล่า

เงิ๊งอ้าวรู้สึกไม่สบายอารมณ์ที่ถูกปฏิบัติอย่างไร้มารยาท แต่ก็ปล่อยวาง
ไปอย่างรวดเร็ว

แค่เพียงหญิงชนบทหยาบกระด้างผู้หนึ่งก็ให้แล้วไปเถอะ ไม่จำเป็น
จะต้องคิดเล็กคิดน้อยกับนาง

เขาหลับตาลง พยายามอย่างยิ่งที่จะมองข้ามความอัดอั้นของร่างกาย
ค่อยๆ ปรับลมหายใจ คิดจะนอนให้หลับ

ฉับพลันในทีแว้งว้างห่างออกไปเหมือนจะมีเสียงฝีเท้ามาควบอย่างรวดเร็ว
ลอยมาให้ได้ยินเบาๆ

เสียงฝีเท้ามายังมายังได้ยินชัดเจนขึ้น จนกระทั่งกึกก้องไปทั่ว

เขาฟังออกในทันที คาดว่าเป็นทหารม้าเจ็ดแปดคนจากทางเมืองหลวง

ชีวหยางมุ่งหน้ามาทางนี้

ก่อนหน้าที่กองทหารที่มาล่าสัตว์จะกลับไป เขาได้บอกแม่ทัพไปชื่อ
ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบไว้แล้ว หากตนเสร็จธุระเมื่อไรก็จะกลับเมืองหลวงชีวหยาง
นี้เพื่องไม่วันเท่านั้น ที่เมืองหลวงเกิดเรื่องอะไรขึ้นถึงได้มีทหารม้า
เร่งรีบมาที่นี้ในตอนกลางดึกเช่นนี้

พลันรู้สึกถึงสังหรณ์ร้าย ลืมตาขึ้นทันที พลิกกายลุกขึ้นในความมืด

ผู้มาคือคนนำสารที่รีบรุดมาจากชีวหยาง

อาเสวียนลุกยืนขึ้น มองเงาอำวและคนของเขารีบขึ้นหลังม้าไป
แม้กระโจนก็ไม่ได้เก็บ มุ่งหน้าไปทางเหนืออย่างรวดเร็ว

พริบตาเดียวก็หายไปในความมืดที่เว้งว่างกว้างไกลราวกับสายลมหอบ
หนึ่ง เหลือนางอยู่เพียงคนเดียว

ปาเป่ลี่ยวยามคำนึงอันโหดร้าย ความรู้สึกกดดันโถมใส่มาจากทุก
ทิศทาง

ลมราตรีสายหนึ่งพัดผ่าน เป่ากองไฟสีอำพันข้างเท้านางจนกระจัด-
กระจาย นางหนาวจนสั่นระริก ยืนจุนงอยู่ที่เคยครุ่นหนึ่ง ในที่สุดก็ก้าวเท้า
เดินเข้าไปในกระโจม ได้แสงจันทร์มาเร็วตัวหนึ่งควมกลับมาอย่างฉับไว

เฉิงจู่กลับมา

“คุณชายสั่งให้ข้าส่งเจ้ากลับไป”

เขากล่าว

ภายหลังอาเสวียนจึงรู้ว่าคนนำสารในวันนั้นมาแจ้งข่าวการตาย

ระหว่างทางไปเข้าเฝ้าโอรสสวรรค์แห่งแคว้นโจว เจ้าแคว้นมู่ถูก
มือสังหารโจมตี ได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังจากผินเก็บลมหายใจสุดท้าย
กลับมาได้ก็รีบเรียกตัวเงาอำวน้องชายกลับเมืองหลวง

ที่เมืองลั่วอี้

แสงตะวันสีทองส่องทแยงลงบนทางเดินที่ทอดยาวด้านหน้าท้องพระโรง
ในพระราชวังหลวง

จากสายตาที่มองเห็นและจินตนาการของประชาชนโดยรอบ พระราชวัง

ที่ตั้งอยู่กลางเมืองหลวงช่างโดดเด่นสดใสถึงเพียงนั้น ช่างสูงตระหง่านโอฬาร
ตระการตาถึงปานนั้น ฐานอาคารยกสูงและกว้างรื้อย⁹ ชายคางามสง่า
เชิดขึ้นฟ้า ตัวอาคารใหญ่มหึมาสูงลิ่วแกะสลักประดับทองคำ และยังมี
ตำนานเล่าขานหลายจิ้ง¹⁰ ช้างประตูกาเหมิน¹¹ ที่เล่าขานกันว่าต้องใช้คน
จำนวนมากจึงจะสามารถโอบได้รอบ

ด้านนอกของตำหนักเยียนถึง ชั้นที่และนางกำนัลกำลังกลั่นหายใจ
รอเงียบๆ อยู่ตรงมุมผ้าม่านที่ปิดอยู่ ไม่กล้าทำเสียงดังโดยไม่จำเป็น

ภายในตำหนัก เด็กหนุ่มอายุไม่เกินสิบสี่สิบห้าคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่
ข้างเตียง

เขานั่งอยู่อย่างนี้มานานแล้ว คิ้วและขนตาหลุบต่ำ สายตาจับอยู่ที่
ลายฉลุบนหน้าต่างที่อยู่ตรงข้าม

แสงอาทิตย์ส่องลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา สาดจับใบหน้าหล่อเหลา
งดงามที่ซีดเซียวเล็กน้อย เงามจากสันจมูกโด่งตรงสมบูรณ์แบบของเขา
ทาบทับซีกแก้มข้างหนึ่ง นำพาให้เงาที่ทอดยาวออกไปด้านหลังเขายังดู
ผ่ายผอมและโดดเด่นยิ่งมากขึ้น

เด็กหนุ่มคนนี้ก็คือโอรสของกษัตริย์แห่งแคว้นโจวนามจีเยว่ สตรีที่
นอนป่วยอยู่บนเตียงก็คือมารดาของเขาหรือพระชายาซี

พระชายาซีที่แม้อยู่ในความฝันยังขมวดหัวคิ้วแน่น จู่ๆ ก็ขยับอย่างไม่เป็นสุข
ขึ้นมา คล้ายกับฝันร้ายอะไรอยู่

จีเยว่เรียกสติกลับมาจากภวังค์ โนมกายเข้าไปจับมือข้างหนึ่งของ
นางไว้ ร้องเรียกว่า “เสด็จแม่ตื่นเถอะ!”

วังหลังของโจวอ๋องมีหญิงงามมากมาย แต่ไม่มีใครเทียบความงาม
ของพระชายาซีในวัยสาวได้ ความงามของนางอยู่ในระดับที่เรียกว่างาม
ลุ่มเมือง เคยเป็นที่โปรดปรานอย่างยิ่งของโจวอ๋องมาก่อน ตอนนั้นแม่อายุ

⁹ ฉื่อ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ เทียบเท่าความยาวประมาณ 33 เซนติเมตร
ปัจจุบันอาจใช้แทนความหมายว่าฟุต

¹⁰ จิ้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน มีความยาวเท่ากับ 10 ฉื่อ หรือประมาณ 3.3 เมตร

¹¹ ประตูกาเหมิน คือประตูชั้นนอกของพระราชวังในสมัยโบราณ

มาก รูปลักษณ์เสื่อมโทรมลง โจวอ๋องโปรดปรานคนอื่นไปนานแล้ว ทั้งนางยังล้มป่วยมานาน แต่ยังคงมองเห็นเค้าความงามในวัยเยาว์จากใบหน้าได้อยู่ พระชายาซีเช่จับมือจีเยว้ออก ยื่นมือคลำในอากาศอย่างไร้จุดหมาย เหมือนอยากรจะไขว่คว้าอะไรบางอย่าง

จีเยว้จับมือพระชายาซีไฉ้อีกครั้ง หันหน้ามาสั่งชั้นที่ไปตามหมอลวง ในที่สุดพระชายาซีไฉ่ก็พิน สิ้นตาคืนช้าๆ “เยว้ เมื่อครู่ข้าฝันเห็นพี่สาวเจ้าอีกแล้ว...ถ้านางยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้จะอายุสิบหกแล้วสินะ...”

“เสด็จแม่วางใจ เสด็จพ่อได้ส่งคนออกตามหาไปทั่ว เร็วๆ นี้จะต้องได้ข่าวแน่” จีเยว้ปลอบใจมารดาของตน

แต่พระชายาซีเหมือนจะไม่ได้ยิน แวตาค่อยๆ เลื่อนลอยอีกครั้ง พุดพึมพำคนเดียว “ลูกสาวของข้า...นางเพิ่งคลอดออกมา ผมก็ดำขลับ ราวกับน้ำหมึก ผิวขาวราวหิมะ...บนกายนางยังมีปานแดงรูปดอกไม้...นางช่างงดงามขนาดนั้น ทั้งยังดึงดูดให้ผู้คนเอ็นดูรักใคร่ได้ถึงเพียงนั้น...แต่เสด็จพ่อของเจ้ากลับเชื่อคำพุดพ้อมดหมอผีที่กล่าวหาว่านางนำมิ่งหยวนะ เขาต้องฆ่านาง...ข้าไม่ใจแข็งพอ เพียงแอบส่งนางออกจากวังไป...”

สีหน้านางเปลี่ยนเป็นตื่นตื่นขึ้นมาแล้ว

“เยว้ เจ้าต้องตามหานางกลับมา! ต้องหานางให้พบ! ข้ารู้ว่านางต้องยังมีชีวิตอยู่ ข้าฝันเห็นนางบ่อยๆ...”

หยาดน้ำตารินออกมาจากกระบอกตาของพระชายาซี

เดิมทีนางก็อ่อนแอมากอยู่แล้ว แต่जूๆ ในร่างกายก็เหมือนถูกเติมพลังเข้ามาใหม่ ออกแรงจับมือจีเยว้ไว้นั่น

จีเยว้ปลอบใจพระชายาซีไม่หยุด รับปากนาง

ในที่สุดพระชายาซีก็ค่อยๆ สงบลง แล้วกลับไปอีกครั้ง

จีเยว้มองมารดาที่ป่วยอยู่บนเตียงด้วยสีหน้าเปี่ยมด้วยความกังวล มุ่นหัวคิ้วเล็กน้อย

ตอนนี้แม้เสด็จพ่อของนางจะนึกเสียใจต่อสิ่งที่ทำไปในตอนนั้น ตอนนี้ส่งคนออกไปแจ้งหัวเมือง บัญชาให้เจ้าแคว้นช่วยราชสำนักตามหาองค์หญิงน้อยในเพลานั้น เพียงแต่ทะเลมนุษย์เว้งว่างกว้างไกล แม้พี่สาวของนางจะยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้จริงจะตามหาเจอได้หรือ

2

เหมันต์ผ่านไป จากนั้นวสันต์ก็เวียนกลับมาอีก อาเสวียนเข้าป่าอีกครั้ง ในตอนที่ผ่านหน้าหลุมศพกวาง เห็นเนินดินที่นางกลบหลุมไว้เมื่อฤดูสารทปีกลายเป็นหญ้าขึ้นเต็มไปหมด นางหยุดอยู่หน้าหลุมที่ฝังกวางครู่หนึ่ง ถอนหญ้าที่ขึ้นอยู่บนเนินดินนั้น ครั้นกลับถึงชื่อเจีย เหว่ยหมวกำลังชะเง้อคอรออยู่ที่ทางเข้าหมู่บ้าน เห็นเงาร่างอาเสวียนและลูกชายก็รีบขึ้นมามื้อนรับ บอกข่าวหนึ่งแก่นาง

เจ้าแคว้นมาเยี่ยมพ่อบุญธรรม

อาเสวียนได้ยินแล้วก็ให้นึกประหลาดใจมาก

แถบแคว้นผู้คนกลัวภูตผี นับถือพ่อมด เจ้าแคว้นก็ไม่ใช่ช้อยกวัน

พ่อบุญธรรมเป็นพ่อมดที่มีชื่อมากผู้หนึ่ง จื่ออ่องรู้จักท่าน แต่ก่อนเคยส่งคนมาที่นี้อยู่หลายครั้งเพื่อเชิญให้ท่านเข้าวังรับผิดชอบสำนักพ่อมด กลับถูกพ่อบุญธรรมปฏิเสธ จื่ออ่องแม้จะไม่สบอารมณ์ แต่ด้วยความกลัว ท่านจึงไม่กล้าผินใจ

แคว้นจื่อไม่นับว่าใหญ่โต แต่จากเมืองหลวงมาถึงที่นี่ แม่นั่งรถม้ายังต้องใช้เวลาถึงสองสามวัน และไม่รู้ว่จื่ออ่องต้องการอะไรกันแน่ วันนี้ถึงกับไม่ละความพยายามมาถึงที่อันห่างไกลด้วยตัวเองเพื่อเยี่ยมคารวะพ่อบุญธรรม

อาเสวียนรีบกลับบ้านทันที

กระท่อมที่นางและพ่อบุญธรรมอาศัยอยู่ตั้งอยู่ที่ตีนเขา ค่อนข้างห่างไกลจากบ้านของชาวบ้านคนอื่นๆ เมื่ออาเสวียนรุดมาถึง เห็นตรงที่ว่างนอกกระท่อมมีรถม้าหลายคันจอดอยู่ หนึ่งในนั้นเป็นรถหลังคาแดงเทียมม้าสี่ตัวตกแต่งอย่างหรูหราโอ้อ่า คงจะเป็นรถของจื่ออ่อง มีคนขับรถม้าและขุนนางยืนอยู่นอกรถ ชาวบ้านไม่กล้าเข้ามาใกล้ ได้แต่ยืนมองดูอยู่ด้านข้างไกลๆ

อาเสวียนรู้ว่าตอนนี้จื่ออ่องจะต้องอยู่ในบ้านคุยกับพ่อบุญธรรม นางไม่กล้าเข้าไปส่งเดช หยุดรออยู่ข้างถนนเหมือนกับพวกชาวบ้าน ครู่ต่อมาชายร่างท้วมใส่ชุดสีเขียวหยกใส่เกี้ยวครอบผมสีดาสีเก็ดินออกมาจากในกระท่อม สีหน้าของเขามึนซึม ดูไม่สบายใจอย่างมาก จากนั้นก็ป็นขึ้นรถม้า เสียงล้อรถเคลื่อนกุกกับจากไปพร้อมกับฝุ่นสีเหลืองฟุ้งตลบหอบหนึ่ง ก่อนหายลับไปจากสายตารวดเร็ว

ชาวบ้านรู้ว่าชายร่างท้วมในพัสดราภรณ์หุนี้จะต้องเป็นเจ้าแคว้นแน่นอน เมื่อครู่ตอนเขาออกมาทุกคนคุกเข่าคำนับอยู่ที่ข้างทางไม่กล้าเงยหน้าขึ้น รอจนขบวนรถม้าจากไปแล้วจึงค่อยทยอยยืนขึ้นทีละคนสองคน ชาวชีวิตนี้ไม่แน่ว่าคงมีเพียงโอกาสครั้งนี้ครั้งเดียวที่จะได้เห็นหน้าตาของเจ้าแคว้น ชาวบ้านจึงค่อนข้างตื่นเต้น ทั้งยังรู้สึกอยากรู้อยากเห็นแต่ด้วยความที่ปกติเคารพยำเกรงพ่อบุญธรรมจึงไม่กล้าเข้าไปถามส่งเดช พอเห็นอาเสวียนกลับมาจึงหันไปถามนาง

อาเสวียนเองก็ไม่ทราบเรื่องเช่นกัน นางสาวเท้าเข้าประตูบ้านไปท่ามกลางสายตาชาวบ้านที่จับจ้องมา วางตะกร้าสมุนไพรลง ครั้นถึงห้องสี่ตำทางด้านเหนือซึ่งเป็นที่พักของพ่อบุญธรรม ก็ผลักประตูเบาๆ แล้วเดินเข้าไปข้างใน

ในห้องมีแสงสลัว พ่อบุญธรรมนั่งหลับตาขัดสมาธิอยู่บนเสื่อถักจากหญ้าผืนหนึ่งบนพื้นด้านหน้า ปล่อยมือจากกระดองเต่าที่พึ่งเผาเมื่อครู่ อาเสวียนเดินมาที่ข้างกายเขาแล้วลงนั่งคุกเข่า

พ่อบุญธรรมลืมตาขึ้นพูดว่า “จื่ออ่องให้ข้าทำพิธีเสี่ยงทาย ข้าก็เสี่ยงทายแล้ว เจ้าดูที นี่ถือเป็นนิมิตร้ายดีอย่างไร”

อาเสวียนก้มหน้าลงดูกระดองเต่า “เสี่ยงทายเรื่องอะไรเจ้าคะ”
“สงคราม”

กระดองเต่าด้านหลังนั้นขึ้นเปรียบได้กับฟ้า ส่วนท้องแบนราบเปรียบดัง
ผืนดิน รวมเรียกว่าฟ้ากลมดินเรียบ เชื่อกันว่าเต่าเป็นสัตว์ที่เปิดเผย
ลิขิตสวรรค์ นำถ่านไฟมาเผากระดองเต่า ใช้รูปแบบของรอยแยกที่เกิดขึ้น
มาทำนายโชคดียหรือร้าย รุ่งเรืองหรือเสื่อมถอย

อาเสวียนเพียงแต่ศึกษาวิชาแพทย์จากพ่อบุญธรรม แต่นานวันเข้า
ด้วยความชินหูชินตา นางก็ค่อยๆ เรียนรู้การทำนายเล็กน้อยโดยไม่ตั้งใจ

“ว่าอย่างไร”

พ่อบุญธรรมยิ้มน้อยๆ ถามนาง

อาเสวียนเหมือนกับจะเข้าใจแล้ว เมื่อครู่ตอนที่จื๋ออ๋องออกมาทำไมถึง
มีสีหน้าไม่สบายใจ

“ข้าบอกว่าสงครามจะเลวร้าย”

พ่อบุญธรรมกล่าว

มุโหว¹ หนุมที่เพิ่งสืบทอดตำแหน่งเมื่อปีก่อนของแคว้นมุ เชื่อมั่นว่า
คนแคว้นมุมีส่วนเกี่ยวข้องกับการวางแผนลอบปองร้ายที่ทำให้พี่ชายถึงแก่
ความตาย แต่ชาวมุก็รู้สึกแคว้นมุซึ่งเป็นแคว้นเพื่อนบ้านชักจะมีอำนาจ
มากขึ้นทุกวัน ทั้งยังรู้สึกถึงภัยคุกคามอันใหญ่หลวง ผนวกกับความขัดแย้ง
ที่สะสมมาหลายปีตามแนวชายแดน ในที่สุดก็ถึงคราวแตกหัก ซึ่งวิธีการ
ที่ดีที่สุดก็คือสงคราม

แคว้นมุและแคว้นฉู่เปิดสงครามกัน จื๋ออ๋องที่อยู่ตรงกลางระหว่าง
สองแคว้นแต่เดิมยังคงวางตัวเป็นกลาง แต่ฉู่อ๋องอยากขอยืมชัยภูมิของ
แคว้นจื๋อ จึงส่งทูตไปแจ้งจื๋ออ๋องให้เข้าร่วมสงคราม โดยสัญญาจะตอบแทน
ด้วยเมืองสามเมืองและเพชรนิลจินดาหนึ่งคันรถ

เพชรนิลจินดาเป็นเรื่องรอง สำหรับจื๋ออ๋องแล้ว เมืองทั้งสามนั้น
กลับเป็นสิ่งที่ยั่ววนใจอย่างยิ่ง หากได้มาครอง ความแข็งแกร่งของแคว้นจื๋อ
จะเพิ่มขึ้นอย่างมาก สามารถผงาดขึ้นในหมู่แคว้นเล็กอื่นๆ ในตะวันตก-
เฉียงใต้

¹โหว คือบรรดาศักดิ์ขุนนางในสมัยโบราณ ซึ่งมีทั้งหมด 5 ชั้น ได้แก่ กง โหว บั้ว
จื๋อ หนาน กงถือว่าสูงสุดในห้าชั้นนี้

จื่ออ๋องใจเต้น หลังจากไต่รตรองข้าแล้วข้าเล่า ในที่สุดตัดสินใจจะลง
เดิมพันข้างแคว้นฉู่

แคว้นฉู่เพื่อนบ้านจากด้านชายแดนที่หนาวเหน็บทางตะวันตก-
เฉียงเหนือ แม้จะเป็นแคว้นที่น่ากลัวมาก เปรียบได้กับพยัคฆ์หมาป่าที่
หมอบข่มอยู่เหนือศิระแคว้นจื่อ แต่ในสายตาจื่ออ๋องแล้ว แคว้นที่จะ
สามารถต่อกรกับแคว้นฉู่ที่เข้มแข็งและยิ่งใหญ่ได้ในตอนนี้เห็นจะมีเพียง
แคว้นจิ้นเท่านั้น

ดังนั้นสงครามครั้งนี้จื่ออ๋องเดิมพันว่าชาวฉู่จะชนะ จึงตัดสินใจเช่นนี้
ลงไป

แต่ที่สุดแล้วเขายังคงไม่ค่อยวางใจ หลังจากสำนักพ่อมดข้างกาย
เสี่ยงทายออกมาเป็นलगมงคล เขาก็นึกถึงพ่อมดชราแห่งชื่อเจียที่เพียงแต่
เคยได้ยินชื่อเสียง ถึงกับรีบรุดมาโดยไม่หวั่นต่อความลำบาก ขอร้องด้วย
ความนอบน้อมให้ทำนายเกี่ยวกับการสงครามครั้งนี้ของตนอีกครั้ง

พ่อนุญชรรมใช้กระดองเต่าทำนายออกมาเป็นलगไม่ดี

จื่ออ๋องไม่สบายอารมณ์เป็นอย่างมาก ใจไม่เป็นสุข สะบัดแขนเสื้อ
จากไปทันที

“พ่อนุญชรรม ในเมื่อผลทำนายออกมาเป็นलगไม่ดี เจ้าแคว้นจะเปลี่ยน
ความตั้งใจหรือไม่” อาเสวียนถาม

พ่อนุญชรรมส่ายศีรษะช้าๆ “เขามีจิตใจจะโหมบเห็นแก่ผลประโยชน์
มาที่นี้เพียงเพื่อความสบายใจก็เท่านั้น จะลื้มเลิกเพียงเพราะผลการทำนาย
ของข้าได้อย่างไรกัน”

อาเสวียนหนึ่งเงยไปชั่วคราว

“พ่อนุญชรรม การทำนายสามารถบอกถึงสิ่งต่างๆ ในโลกล่วงหน้าและ
ตัดสินโชคชะตาของคนได้จริงหรือไม่” นางถามออกมาในที่สุด

ดวงตาทั้งคู่ของพ่อนุญชรรมที่ขุ่นมัวลงเพราะเดือนปีที่ผ่านไปตกตะกอน
ทับถม แวตาวูบไหวเล็กน้อย มองมาที่นาง “เจ้าว่าอย่างไรล่ะ”

อาเสวียนส่ายหน้า “เสวียนเบาปัญญา ไม่ทราบจริงๆ เจ้าคะ”

พ่อนุญชรรมถอนหายใจครั้งหนึ่ง “อาเสวียน ด้วยความเฉลียวฉลาด

ของเจ้า ทำไมจะไม่รู้สิ่งลึกลับของสวรรค์และโลก กระจกเต๋ออันเดียว
จะสามารถเอามาสรูปโซ่ร้ายดีสิริมงคลหายนะได้อย่างไร สงครามคือ
เคราะห์ร้าย เคราะห์ร้ายก็คือสงคราม เพื่อผลประโยชน์ที่เป็นสิ่งผลักดัน
จื่ออ่องราวกับจะกระโดดเข้ากรงพยัคฆ์ ชาวแคว้นจื่อเราจากวันนี้เป็นต้นไป
จะไม่มีควมสงบสุขได้อีกแล้ว” กล่าวจบก็หลับตาลง ไม่กล่าวอะไรอีกเลย
เป็นเวลานาน

อาเสวียนจ้องมองชายชราที่อยู่ตรงหน้าอย่างตะลึงงัน

“อาเสวียน” จู่ๆ เขาก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง แวตาทอดจับลงบนใบหน้า
ของนาง

“เจ้ายังคงตั้งใจปล่อยใบหน้าของเจ้าเอาไว้แบบนี้ต่อไปหรือ หากเจ้า
ต้องการฟื้นคืนรูปโฉมเดิม ตอนนี้พ่อบุญธรรมสามารถถอนพิษให้เจ้าได้นะ”

สามปีก่อน เพื่อหลีกเลี่ยงการคัดเลือกสาวงาม พ่อบุญธรรมใช้วิชา
พิษลึกลับชนิดหนึ่งปกปิดใบหน้าอันงดงามมาแต่เดิมของนาง เพียงชั่วข้ามคืน
ชั้นหนังหยาบก็เกิดขึ้นบนผิวหนังดั้งเดิม ดูเป็นธรรมชาติเหมือนเป็นมา
แต่กำเนิด นางสูญเสียรูปโฉมอันงดงามไป ใบหน้าเปลี่ยนเป็นหมองคล้ำ
ทั้งยังหยาบกระด้าง

อาเสวียนลูบๆ ใบหน้าของตนเอง ปลายนิ้วรู้สึกได้ถึงสัมผัสอันขรุขระ
เล็กน้อยของผิวหนัง

“เจ้าคะ ข้ายังไม่อยากฟื้นคืนสภาพเดิมเจ้าค่ะ”

นางกล่าวตอบ

นางพูดจากใจจริง

ใบหน้าที่โดดเด่นเกินไปสำหรับนางแล้วอาจไม่ใช่เรื่องดี และอันที่จริง
นางคุ้นเคยกับการใส่หน้ากากเช่นนี้ไปเสียแล้ว

หน้ากากอันนี้ให้ความรู้สึกลดภัยที่สามารถใช้ซ่อนตัวตนของนางได้
นางต้องการความรู้สึกลดภัยแบบนี้

พ่อบุญธรรมเพ่งมองนาง “แต่ข้าใกล้จะตายแล้ว หลังจากข้าตาย
วิชาพิษที่ข้าใส่ไว้ในร่างเจ้าภายในเวลาครึ่งปีก็จะตายตามข้าไปและสามารถ
กำจัดออกเองได้”

อาเสวียนตื่นตระหนก “พ่อบุญธรรม!”

พ่อบุญธรรมยิ้มบางๆ “ไม่ว่ารูปโฉมเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม ล้วนเป็นชะตาของเจ้า จะเป็นโชคหรือหายนะก็เป็นชะตากรรม เจ้าไม่จำเป็นต้องหมกมุ่นจนเกินไป กับการตายของข้า เจ้ายิ่งไม่จำเป็นต้องเศร้าเสียใจ ข้ามีชีวิตอยู่มานานเกินพอแล้ว สมควรต้องไปในที่ซึ่งข้าสมควรไปเสียที”

“พ่อบุญธรรม...”

อาเสวียนรู้สึกถึงความปวดร้าวใจสายหนึ่งพุ่งพรูออกมาจากกลางอกคว้าจับมือที่แห้งเหี่ยวทั้งสองข้างนั้นของพ่อบุญธรรมเอาไว้แน่น

ปีกว่ามานี้ที่จริงแล้วนางก็มองออก กำลังวังชาของพ่อบุญธรรมยิ่งอ่อนแอลงทุกวัน ในใจนางไม่มีเวลาไหนที่ไม่เป็นห่วง

“ก่อนข้าจะไป มีของสิ่งหนึ่งต้องคืนให้เจ้า”

พ่อบุญธรรมลุกขึ้น หยิบกล่องเล็กๆ ใบหนึ่งออกมาเปิดออก ข้างในเป็นห่วงหยกครึ่งชิ้น

หยกผิวเรียบลื่นเป็นเงา แกะสลักเป็นรูปมังกรคู่หงส์ ถูกตัดตรงกลางเป็นสองส่วน นี่คือครึ่งหนึ่งในนั้น

“เจ้าก็ได้ยินมานานแล้วว่าเจ้าลอยมาตามน้ำจนถึงที่นี่ ลูกแม่ของเหยี่ยวหลงอุ้มมาหาข้า พ่อบุญธรรมไม่รู้เรื่องในอดีตของเจ้า ยิ่งไม่รู้ว่าทำไมพ่อแม่ถึงทิ้งเจ้า ห่วงหยกครึ่งชิ้นนี้เป็นของสิ่งเดียวที่พบบนร่างเจ้า น่าจะเป็นครอบครัวเจ้าใส่เอาไว้ เจ้าเก็บเอาไว้เถอะ”

พ่อบุญธรรมกล่าวยิ้มๆ

อาเสวียนจ้องมองพ่อบุญธรรม ค่อยๆ มีหยาดน้ำตาเริ่มขึ้นในดวงตา

“พ่อบุญธรรม...”

นางเสียงสั่นพร่ำ เพ็งเรียกได้คำเดียวก็รู้สึกล้าคอติบตัน พูดยอะไรไม่ออกอีก

“ครั้งนั้นตอนที่เจ้าถูกอุ้มมาถึงตรงหน้าพ่อบุญธรรมก็ลมหายใจรอแระเต็มที ที่แรกคิดว่าจะช่วยเจ้าให้รอดไม่ได้แล้ว ไม่คิดว่าเสียงร้องขอชีวิตของเจ้าจะดังไปไกลเกินกว่าที่พ่อบุญธรรมคิด สุดท้ายก็รอดมาได้”

“เสวียน จำไว้ สวรรค์ให้ความเมตตาเจ้าแล้ว เจ้าพบความยากลำบากแล้วไม่ตาย จะต้องมีประโยชน์ในภายหลังแน่นอน”

พ่อบุญธรรมพูดจบก็หลับตาลงเหมือนจะพักผ่อน ไม่เปิดปากพูด

อะไรอีก

อาเสวียนอยู่เป็นเพื่อนข้างกายเขาคืนหนึ่ง ยามฟ้าสว่างพ่อนุญชรรมก็จากไป

แม้พ่อนุญชรรมจะบอกให้นางอย่าได้โศกเศร้าเพราะการจากไปของเขา แต่สำหรับอาเสวียนแล้ว การตายของเขากลับเป็นการสูญเสียผู้อาวุโสและญาติสนิทในคราวเดียว

สำหรับพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดของนางนั้นที่สุดแล้วคือใคร อาเสวียนรู้ว่าตลอดชีวิตนี้ของนางคงไม่คิดจะไปตามหา ยิ่งไม่มีทางมีความคิดที่อยากจะกลับไปอยู่ข้างกายพวกเขา

ในขณะที่นางจมอยู่ในความโศกเศร้าของการสูญเสียญาติสนิทยังไม่คลาย ชาวแคว้นจื้อต้องจมอยู่ใต้ความทุกข์เข็ญครั้งใหญ่ ดังเช่นที่พ่อนุญชรรมเคยทำนายไว้ทุกประการ

ที่สุดแล้วจื้ออ๋องก็ไม่สามารถต้านทานสิ่งดึงดูดใจที่มาจากฉู่อ๋องได้ เข้าร่วมกับค่ายของแคว้นฉู่ เปิดทางต้อนรับกองทัพฉู่ให้เข้ามาในแคว้นรบกับแคว้นมุที่หนานเจิ้ง แต่คาดไม่ถึงว่าพวกเขาประเมินความสามารถในการศึกของแคว้นมุผิดไป

กองทัพฉู่เป็นฝ่ายแพ้ราบคาบ ถูกตีจนถอยร่น ภายใต้การโจมตีของกองทัพมุ ภายในหนึ่งเดือนสูญเสียไปแล้วห้าเมืองติดต่อกัน อีกไม่นานก็จะถึงตันหยางซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นฉู่ ฉู่อ๋องทางหนึ่งต้านรับ อีกทางหนึ่งเร่งส่งทูตไปยังลั่วอ้อขอความช่วยเหลือจากโจวอ๋อง เชิญโจวอ๋องออกหน้าแทรกแซง

โจวอ๋องลงมือ บัญชาให้มุโหวเหตุดสงคราม มุโหวกลับโจมตีเพิ่มขึ้นอีกสองเมืองอย่างต่อเนื่อง โจมตีเรื่อยมาจนถึงหนานหลิงที่อยู่ห่างจากตันหยางเมืองหลวงของแคว้นฉู่ไม่กี่ร้อยหลี่ แล้วทำทีหยุดทัพ จากนั้นไม่นานจึงรายงานต่อโจวอ๋อง แจ้งว่าสงครามครั้งนี้เพื่อแก้แค้นให้พี่ชาย

ฉู่อ๋องเกรงว่าจะไม่อาจป้องกันเมืองหลวงตันหยางเอาไว้ได้ โชคดีที่อาณาเขตแคว้นฉู่กว้างใหญ่ เพียงถูกบีบให้ย้ายเมืองหลวงไปอยู่เมืองอิงสงครามแคว้นมุแคว้นฉู่ครั้งนี้ในที่สุดก็นับว่ามาถึงจุดสิ้นสุด

แคว้นจู่สามารถใช้วิธีย้ายเมืองหลวงเพื่อหลีกเลี่ยงปลายดาบของ
คนแคว้นมู่ แต่จื่ออ๋องกลับไม่มีโชคเช่นนั้น

ผ่านไปไม่กี่วันแคว้นจื่อทั้งแคว้นถูกกองทัพแคว้นมู่โจมตี จื่ออ๋อง
และเชื้อพระวงศ์ทั้งหมดถูกสังหาร แคว้นจื่อที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้
มาหลายร้อยปี บัดนี้ถูกทำลายลงและผนวกรวมเข้ากับแคว้นมู่

หมื่นความโชคดีในความโชคร้าย หลังกองทัพแคว้นมู่เข้ายึดครอง
แคว้นจื่อ นอกจากสังหารจื่ออ๋องและคนในตระกูลจนสิ้นก็ไม่สังหาร
ประชาชน หากแต่มีไพร่พลออกมาสั่งลงมา ให้กวาดต้อนประชาชนแคว้นจื่อ
เกือบสองหมื่นคนขึ้นเหนือไปยังเมืองตี้เต้าที่ห่างไกลผู้คน รักษาชายแดน
ทำไร่ทำนา

อาเสวียนก็เป็นหนึ่งในสองหมื่นคนที่ถูกกวาดต้อนไปทางเหนือด้วย

อาเสวียนอยู่ในขบวนคดเคี้ยวยาวเหยียดจนไม่เห็นหัวแถวทางแถว
เดินทางบุกป่าฝ่าดงบนทางไปหลังซีเส้นนี้มาได้เดือนหนึ่งแล้ว

ที่เดินทางมากับพวกเขายังมีกองทหารแคว้นมู่ราวห้าพันนายอีกกองหนึ่ง
กองทหารก็มุ่งหน้าไปยังหลังซีเพื่อผลัดเปลี่ยนกับทหารรักษาการณ์เดิม
ที่อยู่ที่นั่น ดังนั้นพวกเขาจึงต้องเดินเท้าร่วมขบวนไปด้วย

ทาสเชลยศึกที่ได้มาในการสงครามคือคนฐานะต่ำต้อยที่สุดในโลกนี้
มีสถานะเหมือนกับสัตว์เดรัจฉาน ทั้งเผชิญกับภาวะขาดแคลนเสบียงอาหาร
หลายครั้งถูกสังหารหมู่ที่บ้านเมืองของตน ทาสเชลยที่ถูกกวาดต้อนมา
กลุ่มนี้กลางวันถูกบังคับให้ก้าวเดินไปข้างหน้าเพื่อตามกองทหารให้ทัน
ทุกวันแต่ละคนจะได้รับเสบียงปริมาณน้อยที่สุดเพียงพอให้ประทังชีวิต
เท่านั้น กลางคืนก็นอนในทุ่งกว้าง ใช้กำลึงกายอย่างหนักจนค่อยๆ หด
เรียวแรง อีกทั้งสภาพอากาศที่ค่อยๆ ทวีความร้อนรุนแรง เริ่มมีคนล้มตาย
ระหว่างทางอย่างต่อเนื่อง ศพก็ถูกทิ้งไว้ในป่ากร้างเนาเปื่อยกลายเป็นอาหาร
ของสัตว์ป่าไป

รองเท้าขาดๆ ที่อาเสวียนสวมอยู่นั้น ถอดออกมาจากเท้าของคน
ผู้หนึ่งที่มาตายอยู่ข้างทางเมื่อไม่กี่วันมานี้ ไม่พอดีเท้าเอาเสียเลย ทุกก้าว
ที่เดินไปก็จะเสียดสีจนเกิดตุ่มน้ำพุพองเจ็บปวดถึงหัวใจ แต่เมื่อเทียบกับ
คนเดินเท้าเปล่าพวกนั้น ยังมีรองเท้าให้ใส่ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเมื่อเจ็บไปนานเข้าก็จะกลายเป็นด้านชา

อาเสวียนอาศัยช่วงที่กองทหารหยุดพักทำเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ทำของ
สิ่งนั้นซึ่งเดิมเก็บเอาไว้ติดกาย เดินมุ่งหน้าไปทางซ้ายวัยกลางคนผู้หนึ่ง
ที่อยู่ข้างทาง

นางสังเกตมาหลายวันแล้ว ในกองทัพผู้มีนายทหารระดับล่างที่ยัง
ถือได้ว่ามีจิตใจดีอยู่คนหนึ่ง นางไม่เคยเห็นเขาลงแกล่เสี้ยนตีข้าวจืดที่เดิน
ไม่ไหวเลย ตอนนี้เขาเพิ่งจะหยุดอยู่ที่ข้างรถบรรทุกสัมภาระหนักในการ
เดินทางคันหนึ่ง ข้างกายก็ไม่มีคนอื่น เป็นโอกาสที่ดีมาก

อาเสวียนเดินเข้าไปขอร้องเขา “แม่ข้าชราแล้ว ร่างกายอ่อนแอ อีกทั้ง
ยังเจ็บป่วยด้วย เดินไม่ไหวจริงๆ ขอท่านโปรดเมตตาด้วยเถิด”

ทหารคนนี้เป็นนายหมีแซ่เจิ้ง มีทหารในบังคับสิบนาย รถสัมภาระ
หนึ่งคัน เมื่อได้ยินก็ส่ายหน้า “ข้าจะช่วยเจ้าได้อย่างไรกัน อย่าเรื่องมากเลย
รีบกลับไปเร็วเข้า อาศัยตอนนี้หยุดพักเท่านั้นจะดีกว่า ยังต้องเดินอีกครั้งวัน
หนึ่งคืนนะ”

อาเสวียนขึ้นไปรถสัมภาระ “ได้โปรดเมตตา อนุญาตให้แม่ขึ้นรถ
ด้วยเถิด นางเดินไม่ไหวแล้วจริงๆ”

นางแบมือออก แสดงให้เห็นหยกที่อุ้มเพราะอุณห์มูมิร่างกายของนาง
หยกงามในอุ้งมือนางส่งประกายวาววับมันปลาบ

ดวงตาทั้งคู่ของนายหมีจ้องนิ่งตาไม่กะพริบอยู่เป็นนาน

หยกชิ้นนี้แม้จะมีเพียงครึ่งเดียว แต่ก็ยังถือเป็นของทิ้งดงามอย่าง
หาได้ยาก มีมูลค่าไม่น้อย

ในกองทัพมีการจัดการค่อนข้างเข้มงวด เขาไม่กล้ารับจริงๆ เพียงแต่
หยกทิ้งดงามขนาดนี้ก็ยากจะปฏิเสธ อึดออดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหันหน้ามองไป
รอบๆ เห็นว่าไม่มีใครสนใจอยู่ สุดท้ายก็อดใจไม่ไหว รีบคว้าเข้าไปเก็บไว้
ในอกเสื้อ ลดเสียงลง “รอฟ้ามืดค่อยพาแม่เจ้าขึ้นรถ ข้าจะใช้เสบียงและ
หญ้าเลี้ยงม้าคลุมนางไว้”

เขากวาดตามองร่องเท้าขาดๆ บนเท้าอาเสวียน พุดขึ้นอีกว่า “เจ้าก็
ดูเหมือนจะเดินไม่ไหว มานั่งเสียด้วยกัน”

อาเสวียนดีใจมาก กล่าวขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า

นายหมู่เจ็จรักษาคำพูดจริง ๆ ถึงตอนเย็นช่วงพลบค่ำเมื่อขบวนเดินทางหยุดพักแรม เขาก็พาอาเสวียนกับเหว่ยหมวไปซ่อนบนรถ

รถสองล้อที่บรรทุกสัมภาระหนักในกองทัพชนดินนี้มีตัวรถกว้างอาเสวียนกับเหว่ยหมวนั่งอยู่ตรงกลาง รอบด้านถูกล้อมด้วยเสปียงและหญ้าเลี้ยงม้า บนหัวคลุมด้วยเสื้อหญ้าถัก แม้พื้นที่คับแคบกระทั่งจะกลับตัวยังลำบาก แต่เมื่อเทียบกับต้องเดินด้วยขาทั้งสองข้าง แบบนี้ก็ดีกว่าดีเท่าใดแล้ว

ฝ่าเท้าของเหว่ยหมวเน่าเปื่อยอย่างรุนแรง ผ่านไปหลายวันอาเสวียนก็ขอร้องนายหมู่เจ็จคนนั้นอีกให้ไปขอยาชี้ผึ้งจากหมอของกองทัพ

วันนี้พลบค่ำ ตั้งค่ายพักแรมกลางคืน เหว่ยหมวน้ำตาไหลและพูดว่า “อาเสวียน ลูกชายข้าไม่อยู่ ถ้าหากข้าไม่ได้เจ้า ชีวิตนี้ก็คงจะไม่รอดเสียนานแล้ว จะให้ข้าตอบแทนอย่างไรดี”

ตอนที่สงครามระหว่างแคว้นมู่และฉู่ปะทุขึ้น เหว่ยหลงและคนหนุ่มแข็งแรงในหมู่บ้านทุกคนถูกเกณฑ์เข้าร่วมกองทัพ จากนั้นไม่นานก็ไม่ได้ข่าวคราวอีก ตอนนั้นก็ไม่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ในการเดินทางครั้งนี้อาเสวียนประคองเหว่ยหมวเดินไปด้วยกันตลอด

เหว่ยหมวเดิมก็อายุมากอยู่แล้ว ทั้งยังเป็นห่วงลูกชาย หลังจากเดินทางได้ไม่นานจึงล้มป่วย เมื่อแรกยังฝืนเดินตามขบวนได้ทัน ไม่กี่วันที่ผ่านมาฝ่าเท้าก็เน่าเปื่อยเป็นหนองบวม ทำให้ยังเดินยิ่งช้า

เดิมพวกนางเดินอยู่ที่กลางขบวน ตอนนี้ค่อย ๆ ร่นลงมาอยู่ท้ายขบวนแล้ว

หลายครั้งที่เหว่ยหมวบอกให้อาเสวียนไม่ต้องสนใจตัวนาง แต่เรื่องเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนนั้นอาเสวียนยังคงจำได้ชัดเจนมาจนถึงทุกวันนี้

วันนั้นยามที่นางตายแล้วเกิดใหม่ ในตอนที่ลืมตาขึ้นนางพบว่าร่างตนเองอยู่ในโลกที่ต่างออกไป กลายเป็นทหารหญิงที่นอนลมหายใจอ่อนแออยู่ในเขื่อนไม้ที่ลอยมาตามน้ำ กำลังลอยลงไปตามกระแสน้ำพัดพา

สายน้ำแห่งโชคชะตาในที่สุดก็ได้พัดพานางมาถึงสถานที่ที่เรียกว่าชื่อเจียน นางที่ตัวเล็กจ๋วนอนไรรีเริงแรงอยู่ในร่องปากของขอนไม้ที่ลอยมาตามน้ำ ข้างกายเป็นพวงอ้อสูงหนาทึบ นางทั้งหนาวทั้งหิว มือเท้าแข็งทื่อ

ตลอดร่างไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่หน่อย ขนาดเสียงร้องก็ยังไม่ออกมาไม่ได้

ในตอนนี้นางคิดว่าตนเองจะต้องตายอีกครั้งแล้วนั้น สตรีที่จิตใจดี
คนตรงหน้านี้เองที่มายังริมหน้าต่างขึ้นมา

ก่อนที่จะห่วยลงจะจากไป ได้เคยฝากฝังมารดาของเธอไว้กับนาง

ต่อให้ไม่มีคำฝากฝังของห่วยลง ขอเพียงนางยังมีลมหายใจอยู่
นางก็ไม่มีทางละทิ้งหญิงชราผู้นี้โดยไม่ไยดีเด็ดขาด

“แม่บุญธรรมปฏิบัติต่อข้าดุจญาติ ข้าดูแลแม่บุญธรรม นี่เป็นหลักการ
ของฟ้าดินอยู่แล้ว”

อาเสวียนพยายามให้นาง เอ่ยพูดเสียงเบา

ห่วยหม้วนึกถึงลูกชายขึ้นมาก็ถอนหายใจยาวออกมาครั้งหนึ่ง ใจลอย
อยู่ครู่ใหญ่แล้วเอ่ยว่า “ลูกชายข้าตอนนี้จะอยู่ที่ไหนกัน เป็นตายร้ายดี
ก็ไม่รู้ได้...”

อาเสวียนเศร้าอยู่ในใจ แต่บนใบหน้ากลับยังคงมีรอยยิ้ม “แม่
บุญธรรมวางใจเถอะ ก่อนที่พี่ชายจะจากไป มิใช่ว่าท่านให้ข้าทำนายชะตา
ให้พี่ชายหรือ ผลออกมาเป็นมงคลยิ่ง พี่ชายต้องไม่เป็นอะไรแน่”

ในที่สุดห่วยหม้วนก็วางใจขึ้นเล็กน้อย พูดว่า “ใช่แล้ว! ข้าลิ้มไป!
ลูกชายข้าจะต้องไม่เป็นอะไรแน่”

อาเสวียนยิ้ม หลังจากช่วยนางหายาเรียบร้อยแล้วก็พยุงนางลงนอน
ในที่ว่างกลางรถ ตนเองนั่งอยู่ตรงปลายเท้านาง นวดขาซึ่งบวมเป่งทั้งสองข้าง
ให้นาง

ห่วยหม้วนค่อยๆ นอนลงช้าๆ

เป็นเวลาอีกมากแล้ว พุ่งกว้างเงียบสงัด อาเสวียนพินิจหลังกับกระสอบ
ข้าวใบหนึ่ง กลับตาเข้าสมาธิ

เดินทางมาเกินครึ่งทางแล้ว

จากที่นายหมู่เจิ้งนั้นกล่าวไว้ ออกจากเทียนสุ่ยแล้วก็เหลือระยะทาง
อีกเพียงเจ็ดแปดวันเท่านั้น

รอให้ผ่านเทียนสุ่ยไปแล้วก็เป็นจุดหมายปลายทางของพวกเขาเหล่า
ทาสเชลยศึก เมืองตีเต้า

ตีเต้าอยู่ใกล้ทวนหรง เป็นเขตที่อากาศหนาวอย่างทารุณ นอกจาก

ทหารกองหนึ่งของแคว้นมู่ที่ประจำการตลอดทั้งปีแล้วก็ไม่มีสัญญาณของมนุษย์อาศัยอยู่

พวกเขาจะถูกส่งไปที่นั่น ต่อจากนั้นผู้ชายก็ยอมทำหน้าที่รักษาชายแดนทำไร่ทำนา และเป็นไปได้มากกว่าผู้หญิงจะถูกจัดสรรให้เหล่าทหารคนงามมักเป็นที่ต้อนรับเป็นธรรมดา หากไม่งดงาม แข็งแรงก็นับว่าใช้ได้

หากไม่มีทั้งสองอย่าง อย่างเช่นนางในตอนนี เช่นนั้นหลังจากถึงดีเด๊าแล้วเป็นไปได้มากกว่าคงจะถูกยกให้แก่ทหารพิการหรือทหารแก่ๆไปอย่างสงๆ

นางลืมนางขึ้น แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเหนือศีรษะ

มานรต์ติกาลสีน้ำเงินเข้ม ดวงดาวสว่างสดใส

โลกนี้ช่างโหดร้ายและมีดมน แต่เหนือศีรษะกลับเป็นความงามชนิดที่เมื่อก่อนนางไม่อาจจะจินตนาการได้

นางเงยหน้ามองฟ้าเว้ากว้างที่เต็มไปด้วยดาวพราวพร่างราวกับจะดึงดูดนางเข้าไปนอนเป็นนาน ลึกเข้าไปยังกันบังของหัวใจ ความรู้สึกโดดเดี่ยวสายหนึ่งพรั่งพรูออกมาอย่างซ้ำๆอีกครั้ง

ในตอนนีเอง ู๊ๆ มีเสียงฝีเท้าสับสนดังมาจากที่ไกลๆ เหมือนมีคนเดินมุ่งหน้ามาทางนี้

อาเสวียนหันกลับมา กลั้นหายใจ นิ่งไม่ขยับเขยื้อน

นายหมู่เจิ้งซือนางและเหว่ยหม่วไว้ในรถสัมภาระ เมื่อถึงพลบค่ำก็จอดเอาไว้ตรงที่ใกล้ข้างทางมากที่สุด ให้พวกนางลงมาได้อย่างสะดวกยังกำชับแล้วกำชับอีกอยู่หลายคราให้ระวัง อย่าให้ถูกคนพบเข้า

อาเสวียนก็ไม่อยากทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากอยู่แล้ว

เดิมคิดว่าคนที่มาเป็นเพียงคนที่ผ่านทางมา ไม่คาด เสียงฝีเท้าในที่สุดก็หยุดลงใกล้ๆ กระสอบข้าวหลายกระสอบที่ถูกจัดกองไว้บนรถรถสัมภาระซึ่งนางและเหว่ยหม่วซ่อนตัวอยู่ถูกผลักออก คบไฟอันหนึ่งยื่นเข้ามาสะท้อนให้เห็นดวงหน้าหลายดวงของทหาร

อาเสวียนถูกนำตัวไป มองเห็นนายหมู่เจิ้งคนนั้นถูกถอดเสื้อออกกับทหารอีกเจ็ดแปดคนที่เปลือยหลังเช่นเดียวกันถูกมัดอยู่บนเสาผูกม้า และถูกลงทัณฑ์เขียนด้วยเส้น

แล้วหนึ่งเขียนลงบนหลังพวกเขาส่งเสียงเพียะออกมาชัดเจน ผสมกับเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด แม้อยู่ไกลก็ยังได้ยิน

“เพิ่มอีกคนละยี่สิบครั้ง ดูซิว่าคนไหนยังกล้าฝ่าฝืนวินัยทหารรวมกลุ่มกันเล่นการพนันอีก!”

นายกอง² คนหนึ่งยืนอยู่ด้านข้างตะโกนสั่งเสียงดัง

เสียงแล่หนังกระทบเนื้อดังเพียะขึ้นมาอีกครั้ง

อาเสวียนกระวนกระวายใจ

เมื่อนายกองควบคุมการลงโทษเสร็จเรียบร้อยแล้ว หลังจากสั่งคนให้นำทหารหลายคนนั้นลงมาก็หันหน้ามามองอาเสวียนปราดหนึ่ง ยกมือขึ้นแกว่งของในมือไปมา “นี่ของเจ้าหรือ”

อาเสวียนมองแวบเดียวก็จำได้ คือหยกที่หลายวันก่อนนางใช้ติดสินบนนายหมู่เจิ้ง จึงได้แต่ยอมรับ

นายกองพูดว่า “หยกหนึ่งดงามมาก เจ้าได้ของนี้มาอย่างไร เขากวาดตามองนางขึ้นลงครึ่งหนึ่ง แค้นเสียงต่ำออกมา “เป็นได้หรือไม่ว่าเจ้ามีความเกี่ยวข้องกับตระกูลจื่ออ๋อง”

ชาวหมู่ใช้การอวยยศแต่งตั้งบรรดาศักดิ์เป็นการปูนบำเหน็จรางวัลแก่ทหาร ถ้าหากจับคนในตระกูลจื่ออ๋องได้ถือเป็นผลงานความชอบอย่างหนึ่ง อาเสวียนยิ่งเข้าใจชัดเจน หากนางถูกเข้าใจว่าเป็นคนในตระกูลจื่ออ๋อง ฉากต่อไปของนาง เกรงว่าจะยิ่งนำสลดขึ้นไปอีก รีบพูดว่า “ข้าและตระกูลของจื่ออ๋องไม่มีความเกี่ยวข้องกันแม้เพียงครึ่งส่วน ข้าเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาเท่านั้น หยกนี้เป็นพ่อแม่ข้ามอบให้ เพียงแต่พ่อแม่จากไปนานแล้วในตอนนั้นพวกเขาได้มาอย่างไร ข้าไม่ทราบจริงๆ”

นายกองจ้องเขม็งมาที่อาเสวียน “ข้าว่าเจ้าเถียงข้างๆ ดูๆ ข้าแนะนำให้เจ้าบอกความจริงมาดีกว่า จะได้ไม่ต้องทรมานเนื้อหนัง!”

อาเสวียนจนปัญญา พูดขึ้นอีกว่า “ที่ข้าพูดทุกคำเป็นความจริง ข้าเป็นชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง แต่มีความรู้ทางการแพทย์ พิธีล่ำสวดของแคว้นท่านเมื่อปีก่อน ข้าเคยรักษาคุณชายท่านหนึ่ง ในตอนนั้น

²นายกอง เป็นตำแหน่งทางกองทัพของผู้ที่มีทหารในบังคับหนึ่งร้อยนาย

ข้างกายคุณชายมีคนอื่นหนึ่งนามเจิ้งจู่ ไม่ทราบว่ายานหัวหน้ารู้จักเขาหรือไม่ถามเขาก็จะทราบเอง”

นายกองตะลึงงันไป มองนางปราดหนึ่ง ลังเลขึ้นมา สั่งคนให้เฝ้าอาเสวียนไว้ ตนเองหันกายรีบเดินจากไป

อาเสวียนรออยู่ครู่หนึ่ง มองเห็นข้างหน้ามีคนสองคนเดินมา คนหนึ่งในนั้นคือนายกองที่จากไปเมื่อครู่ ชายหนุ่มคนข้างๆ นั้นมีคาดว่าจะจะเป็นเจิ้งจู่ที่เมื่อครู่นางกล่าวถึงนั่นเอง

นายกองพาเจิ้งจู่เข้ามาข้างหน้าใกล้ๆ ขึ้นมาที่อาเสวียนพูดว่า “ท่านแม่ทัพ เป็นนาง!”

เจิ้งจู่ก็เกิดในตระกูลชนชั้นสูงของแคว้นมู่ ตั้งแต่เด็กมาก็เป็นคู่ฝึกยุทธ์ของเกิงอ้าว ตอนนั้นได้รับคำสั่งนำไปพร่ำพลออกเดินทางไปตีเต้า เมื่อครู่เดิมทีเข้าไปพักผ่อนแล้ว ฟังนายกองรายงานแล้วจึงลุกขึ้นมา

ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในพิธีลาล์ตว์ปีกลายตอนนี้เขายังจำชัดเจนประหนึ่งเพิ่งเกิดขึ้นตรงหน้า หญิงแคว้นจื่อคนนั้นติดอยู่ในความทรงจำเขา เพียงแค่พบหน้าเขาก็จำได้ เขาก็ที่หยกพูดว่า “ของสิ่งนี้เป็นของเจ้าหรือ”

อาเสวียนพูดว่า “ก่อนหน้านั้นเคยเป็นของข้า”

เจิ้งจู่ลั้งเลอยู่บ้าง

เมื่อครูนายกองมารายงานแจ้งว่าตอนที่ลาดตระเวนช่วงกลางคืนจับทหารแปดคนแอบรวมกลุ่มกันเล่นพนัน ใช้กฎของกองทัพลงโทษ ยึดหยกขึ้นหนึ่งมาจากนายหมู่เจิ้งนั้น ครั้นถามถึงที่มา ก็บอกว่าเป็นสินบนที่รับมาจากหญิงแคว้นจื่อผู้หนึ่ง นายกองตั้งข้อสงสัยว่าหญิงแคว้นจื่อนี้คือคนในตระกูลจื่ออ่อง หญิงสาวจื่อกลับไม่ยอมรับ ยังเอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นตอนพิธีลาล์ตว์ปีก่อน และกล่าวอ้างว่ารู้จักตน

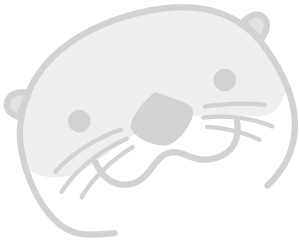
ในตอนนั้นเขาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ไม่คาดว่าจะจะเป็นหญิงแคว้นจื่อซึ่งเมื่อปีก่อนตนได้รับบัญชาจากมู่โหวคนปัจจุบันให้กลับมาส่งนางกลับบ้านคนนั้นจริงๆ!

อาเสวียนเห็นเขากำลังไตร่ตรอง พูดว่า “ท่านแม่ทัพอย่าเข้าใจผิดเมื่อครู่ข้ากล่าวถึงเรื่องเมื่อปีกลาย มิใช่ต้องการล่ำเลิกบุญคุณแม้แต่น้อย เพียงแต่ท่านหัวหน้าไม่เชื่อคำอธิบายจากข้า ข้าจนปัญญาจึงต้องเอ่ยถึงชื่อ

ท่านแม่ทัพ สำหรับหยกชิ้นนี้ ที่จริงข้ามีมารดาผู้หนึ่ง นางอายุมาก ร่างกายไม่แข็งแรง ข้าทำก็ไม่คุ้นเคยกับการเดินทาง ทางไปใต้เต้าโกลีฟั่น ข้าไม่มีทางเลือกจึงใช้แผนการนี้ขอร้องนายหมู่เจิ้งใช้รถสัมภาระในการเดินทาง ท่านแม่ทัพหากไม่เชื่อ ข้าจะนำท่านไปดู”

เจิ้งจู่ส่งหยกคืนให้

“ไม่จำเป็นแล้ว ในกองทัพขาดหมอไปคนหนึ่ง เจ้าไปแทนเขา!”

ทดลองอ่าน